

CONTRA

nr 6 1999 (nr 148 från starten) årgång 25 Pris 25:-

CONTRA

progressiv information

Nummer 1
1975

mot socialism — för frihet

STIFTELSEN PROGRESSIV INFORMATION, Box 6002, 102 32 STOCKHOLM S.
Förlagsnr 95-95 82 - 1

25 ÅR

Stiftelsen Progressiv Information (SPI) skall till allmänheten och politiska opinionsbildare sprida information i politiska frågor. Stiftelsen skall såvitt möjligt utgå från de traditionella västerländska idealen frihet, framsteg och demokrati, liksom en del på marknadsekonomi baserade ekonomiska system som är en nödvändig förutsättning för dessa ideala uppgifter. Stiftelsen är därför motståndare till socialism, kommunism, nazism, fascism etc.

I bulletinen Progressiv Information samlas material som är av intresse för alla sanna frihetsvänner. Syftet utryms också därför att antikomunistiska rörelsers undermållade verksamhet. SPI kommer regelbundet att bevakna kommunistiska tidningar som Socialisten och Proletären, men också fascistiska och nazistiska tidningar som Vagen Front och Nordisk Kamp. Ofta visar man i dessa tidningar en förvånande öppenhet och lämnar ut de olika organisationerna här. SPI kommer också att följa en rad internationella tidskrifter vars material bruket sällan når Sverige. Denna bevakning kombineras med egna sammanställningar och analyser. Detta nummer av "Progressiv Information" är smärta att uppfatta som ett provnummer, med ett sådant nummer alla trister. När det emellertid tillräckligt genömt kan bulletinen vidareutvecklas till ett väsentligt informationsorgan. Men en utvecklingen skall bli positiv varer det i stor utsträckning på Ditt och dina vinningsfränders stöd till projektet.

Redaktörerna

**Marxismen lever – dessvärre
Contra tjugofem år
Petro Grigorenko**

FRIHETENS RÖST
för västerländsk demokrati

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra

Eltertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Tommy Hansson

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM

Telefon 08-720 01 45

Telefax: 08-720 01 95

E-post redaktionen@contra.nu

Internet hemsida <http://www.contra.nu>

Stulen del endast för prenumeranter:

<http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html>

Användarnamn: prenumerant

Lösenord: gripensled

Nytt lösenord kommer i nästa nummer av Contra

Prenumeration

Minst 145, rekommenderat 200 kronor, per år.

Inbetalas på postgiro 85 95 89-4 eller bankgiro
443-5467.

Finland: Minst 100 mark per år.

Leonia girokonto 800065-1125829.

Norge: Minst 140 norska kronor per år.

Norskt postgiro 0906 199 8277.

Danmark: Minst 130 danska kronor per år.

BG Förening/Giro 1 69 06 98.

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Mólnár

Redaktion: Tommy Hansson, Carl Johan Hardt, Carl
G. Holm och Tommie Ullman.

Övriga medarbetare: Bertil Häggman, Birger Larsson,
Bertil Lindblom, David Stavenheim, Arne Sundström
och Marek Zyto samt Christer Arkelors, Italien, Peter
Hartvig Danmark, Bertil Wedin, Mellersta Östern, Al-
lan C. Brownfeld, USA och Rune Westin, Australien.

Annonser

Johannes Dirfeldt 0522-363 50

Presslagd 1999-12-06

Sävsjö Grafiska, Sävsjö 1999

Omslaget på detta nummer av *Contra* visar den allra första utgåvan av "Progressiv Information", en stencil som utkom i december 1974 (med beteckningen nr 1 1975). Redan i slutet av 1975 bytte "Progressiv Information" namn till *Contra*. Men progressiv (=framstegsvänlig) har tidskriften alltid varit, även under det nya namnet. I detta nummer av *Contra* återfinns en artikel ur det allra första numret av *Progressiv Information/Contra*. Se sidan 20.

CONTRA-NYTT

Dragan Jovius

Dragan Jovius blev 70 år. År 1956 kom han som invandrare till Sverige efter att ha flytt från Jugoslavien, där han 15 år gammal aktivt deltog i befrielsekampen mot de tyska ockupanterna. I Sverige tog han ingenjörsexamen vid NKI med huvudsaklig inriktning på elektronik.

För *Contras* läsare är Dragan Jovius mest känd för sina insatser på det försvars- och säkerhetspolitiska området. Han skrev två böcker, *Sovjetspionage i Sverige* kom ut på svenska 1978 och 1980 även på finska. Jovius belyste den sovjetiska underrättelseverksamheten och varnade för Sovjets ökade militära intresse för Sverige. Boken uppmärksammades inte bara i Sverige utan även utomlands, till exempel i publikationerna *The Economist*, *The Christian Science Monitor*, *Foreign Report* (London) och *La Repubblica* (Rom). 1984 publicerades *Sovjethotet mot Norden*. Där behandlades östagenternas verksamhet, industrispionage, öststatsägda TIR-bilar, opinionspåverkan, Moskvas "fredsspecialister", militär obalans på norra flanken samt aggressionen mot det egna folket. Även denna bok fick ett positivt mottagande, till och med i det avlägsna Japan, och betraktades på sina håll som något av en handbok i ämnet.

Dragan Jovius höll ett stort antal föredrag i Sverige och de övriga nordiska länderna och uppträdde dessutom vid en rad tillfällen i TV och i andra sammanhang.

Alla som kände Dragan Jovius har anledning att erinra sig och varmt tacka för hans värdefulla och självuppgivande insats för vår säkerhet.

Bengt E. Henningsson

Nya enkäter

På *Contras* hemsida (<http://www.contra.nu>) finns varje vecka en fråga. Under de senaste veckorna har *Contra*-läsarna bland annat svarat på följande: Avskaffa Systembolagets monopol tycker 75,1 procent, behåll monarkin tycker 51,9 procent, nej till arbetskraftsinvandring tycker 53,6 procent, förbjud varken kommunister eller nationalsocialister ansåg 67,7 procent (förbjud enbart nationalsocialistiska organisationer 8,2 procent, förbjud enbart kommunistiska organisationer 15,1 procent och förbjud både nationalsocialistiska och kommunistiska organisationer 9,1 procent). Det tydligaste svaret vi någonsin fått på våra enkäter var när vi ställde frågan: Håller Du med Leif G W Persson om att polisen sysslar med för mycket annat än att jaga bus och för övrigt också ger lite valuta för pengarna? Hela 88,1 procent instämde med Leif G. W. Persson. Hela 43,1 procent av läsarna har i sitt politiska tänkande tagit intryck av Ayn Rand. De flesta – 51,0 procent – tycker att det var bra att Jörg Haiders Frihetsparti vann framgångar i det österrikiska valet. Det är fel att medborgarna ska tvingas äta sig politiska uppdrag (ett förslag som vädrats av "demokratiministern" Brita Leijon) tyckte 82,0 procent och 61,3 procent sade nej till systemet med medborgarlön.

Varje vecka framöver kommer vi att ställa en ny fråga till *Contra*-läsarna. Välkommen att titta in på hemsidan.

På hemsidan kan Du också delta i den tidvis livliga debatten på vår anslagstavla. Chansen finns att komma med nya inlägg varje timme – Du behöver inte vänta tills nästa nummer av pappers-*Contra* kommer ut med Din insändare. Adressen till hemsidan var som nämnts <http://www.contra.nu>

CONTRA inleder här en artikelserie med vinjetten "De förstörde Sverige". Vi avser att porträttera ett urval personligheter, vilka alla på ett

eller annat sätt enligt vår uppfattning utövat ett destruktivt inflytande över vårt land. Första artikeln här nedan behandlar Alva Myrdal, vars

mest ödesdigra insats var att socialisera den svenska familjen och göra den till ett objekt för myndighetskontroll.

Alva socialiserade familjen

Av Tommy Hansson

Alva Myrdal (1902-86) är närmast helgonförklarad av främst feminister och socialdemokrater. Det faktum att hon 1982 delade Nobels fredspris förtog inte på något sätt helgonglorian. För en eftertänksam bedömare framstår fru Myrdal dock med sin vilja att socialisera och kommendera familjen som en samhällets destruktör.

"Det är i februari år 1933 på Lidingö. Vi går på sandgården och kommer från Wohllins. – Skall vi inte resonera om det här nu Jan? säger Alva. Hennes röst är kall och blond och flöjtjar högt över mig i Herseruds vinster. Jag är fem år... Det är vinter. Jag tar Alvas hand. Hon håller fram den. Jag kysser henne på hand och säger: –Förlåt Jan att han varit stygg... När jag öppnade min dörr hörde jag att föräldrarna talade inne i sin avdelning. Gunnar hade kommit hem när jag var nere med brevet. – Vår vildsinta unge blev mjuk som vax efteråt, sade Alva. Han var aldeles övergivnen och bad om förlåtelse."

Så skriver Jan Myrdal om sin mor Alva (och indirekt om fader Gunnar) i sin mycket uppmärksammade bok *Barndom* (1982). Han skildrar modern som en överlägsen, kall person som han inte riktigt kunde uppfatta som sin riktiga mamma. Det var samma Alva som lade grunden för modern svensk familjepolitik. Alva brukade också på sitt kvittrande sätt tillrättvisa maken, när denne kom med olämpliga tillmälen som exempelvis "klädjude".

Kommandopolitik

Alva Myrdal tillhör portalgestalerna i det samhällsbygge som genomförts av de svenska socialdemokraterna under 1900-talet. Hennes meritlista är imponerande.

Efter att ha varit verksam vid FN 1949-55 tjänstgjorde hon som ambassadör i Indien 1956-61 och fungerade därpå som chefsdelegat vid nedrustningskonferensen i Genève 1962-72. 1966-73 var hon konsultativt statsråd. Kronan på verket var Nobels fredspris (delat) 1982, samma år som Jan Myrdal publicerade sitt gentemot föräldrarna mycket kritiska verk. Makarna Myrdal har blivit internationellt erkända, icke minst genom sitt gemensamt publicerade arbete *Kris i befolkningsfrågan* (1939). I likhet med Alva blev Gunnar nobelpristagare – han tilldelades 1974 det delade (inofficiella) ekonomipriset.

Det är Alva Myrdals förtjänst – eller snarare skuld – att Sverige alltjämt framstår som en centralstyrningens stamort på jorden när det gäller familjepolitiken. Kommandopolitiken maskeras nödtorftigt

De förstörde

Sverige

bakom honnörsord såsom "solidaritets" och "jämfällighet". Den myrdalska insatsen härvidlag analyseras i en nyligen utkommen bok av riksdagens förra talman Ingegerd Troedsson med titeln *Den kommenderade familjen: 30 år med Alva Myrdals familjepolitik* (Timbro förlag, 271 sidor). Författarinnan vill främst angripa den mentalitet, som utgår ifrån att människor "inte begriper sitt eget bästa, den mentalitet som anser att politiker långt borta från människors vardag vet vad som är bäst för alla och envar". Det är samma mentalitet, menar Troedsson, som "tror att också jämfälligheten mellan kvinnor och män kräver allt mer av likriktning och styr-

ning".

Ingegerd Troedsson daterar begynnelsen av den statliga styrningen av familjen till våren 1969, då rapporten *Jämlikhet* utkom. Rapporten hade sammanställts av en arbetsgrupp tillsatt av den socialdemokratiska partistyrelsen och Landsorganisationen (LO) med Alva Myrdal som ordförande. "Jämlikhetsrapporten stod i hög grad i samklang med Olof Palmes vilja", konstaterar Troedsson. Parallellt med att rapporten antogs av den socialdemokratiska partikongressen hösten 1969, valdes Palme till partiordförande.

Höga skatter och bidrag

Den under Alva Myrdals överinseende tillkomna rapporten lade grunden för de senaste tre decenniernas socialistiska familjepolitik: familjen, som traditionellt betraktats som en autonom enhet, tvingades med Troedssons ord "dansa efter makt-havarnas pipa". Det som förklarades vara "stöd" – bidrag av allehanda slag – kom att försätta de moderna familjen i beroendeställning relativt statliga och kommunala myndigheter. "Offentligt" blev i det socialistiskt-myrdalska språkbruket sak samma som "bra", medan "privat" per definition var "dåligt".

Socialdemokraterna har under sin mångåriga maktutövning undan för undan närmat sig målet – det socialiserade samhället. Redan gamle fackföreningskämpen, sedermera finansministern Gunnar Sträng, tillstod att "vi" (socialdemokraterna) skall socialisera samhället, men att detta inte skulle trumpetas ut på gator och torg. Det är viktigt att i detta sammanhang klargöra, att i inget annat land i världen (utom möjligen i kommunistdiktaturerna) har barnfamiljerna placerats i en sådan beroendeställning gentemot den offentliga sektorn som Sverige.

Sverige under Göran Perssons egid är

inte samma samhälle som Olof Palmes eller Ingvar Carlssons Sverige. Till följd av den individualistiska tidsandan har också svensk socialdemokrati tvingats anpassa sig till marknadens och individens nya krav på en rad områden. Men den socialiserade och kommandostyrda familjen tillhör palmeismens sista fästen, där höga skatter och bidrag fortfarande utgör en förutsättning för den hallstämplade politiken. Detta kan vi till stor del skylla på Alva Myrdal.

Vi låter Jan Myrdal få sista ordet: "...Alva kom in i köket och jag hann inte stänga kylskåpsdörren förrän hon stod bakom mig och såg. Jag hade tagit en köttbulle från det gula fatet i kylskåpet. Detskulle bli middagsmat. Nu syntes hålet efter köttbullen... – Om du stjal köttbullar så måste du ordna det så att ingen kan se vad du gjort. Du måste plocka om köttbullarna så att det inte blir något håll."

Ingegerd Troedssons bok Den kommanderade familjen visar hur Alva Myrdal lagt grunden till dagens socialiserade svenska familj.

"Olof Palme och Sten Andersson parenteser"

Sveriges statsminister Göran Persson är sannolikt inte någon stor idol för Contras läsare – och definitivt inte för redaktionen. Hans statsbesök i Israel under hösten var dock ett steg i rätt riktning från Sveriges under flera decennier traditionellt antiisraeliska linje. Vi vill gärna ge spridning åt följande omdömen, signerade Per Ahlmark, tidigare vice statsminister och folkparti-ledare och numera författare, i en intervju publicerad i tidskriften Menorah nr 4 1999:

"Göran Perssons besök i Israel och i Yad Vashem är en dramatisk förändring i svensk politik, som förvisar Olof Palme och Sten Andersson till en parentes..."

–Naturligtvis går tanken främst till Olof Palme, som var oerhört fiendlig mot den judiska staten och satte tonen under närmare ett kvarts sekel. Hans mest otrevliga lärjungar var Sten Andersson, Pierre Schori och Carl Lidbom. Vad Göran Persson nu gjort är att sätta stopp för den där perioden av förnedring och återknytta till traditionerna från Tage Erlander.

–Under sina sista år hade Erlander dessvärre som princip att inte ta Palme i örat, vilket var en olycka för Sverige.

Också i borgerliga regeringar fanns hos många statsråd en sorts underförstådd känsla av att man inte skulle ta strid med socialdemokraterna om detta.

–Jag var ju med i den regeringen, som bildades 1976 med Karin Söder som

utrikesminister. Sverige satt i säkerhetsrådet fram till årsskiftet. Då gick den borgerliga regeringen in för att Arafat skulle få tala i FN:s säkerhetsråd.

–Som vice statsminister sa jag att detta krävde två ting – att PLO erkände Israels rätt att leva inom säkra och erkända gränser samt att PLO upphörde med all terrorism.

–Fälldin var för att bjuda in Arafat och Bohman höll med, då blev Folkpartiet

ensamt. Så jag var tvungen att inse att regeringen, stödd av oppositionen, hade majoritet för att Arafat skulle få tala i säkerhetsrådet.

–Det fantastiska är att 15 år senare godtog PLO de villkor jag ställde den gången. Detta ledde till fredsöverenskommelsen i Oslo, och den fredsprocessen har tagit ny fart med premiärminister Ehud Barak.

–Här hemma har det varit en demoralisering av hela debatten fram till att Persson blev statsminister. Och nu låtsas de återstående Palme-fansen att det handlar om palestiniernas rättigheter...

–De svenska Israelvännerna har hela tiden varit långt mer förutseende och känsliga för palestiniernas rättigheter än vad de svenska Israelfienderna varit. Israels fiender har ju kramat om Arafat, under en lång period när han talade för konfrontation och Israels utplåning.

–Alla vänner till palestiniernas rättigheter borde ha fördömt PLOs politik innan den ändrades för knappt tio år sedan. Istället sprang Palme-kvartetten omkring och pussade Arafat, vilket förlängde palestiniernas lidande."

Sverige 2000: Marxismen lever!

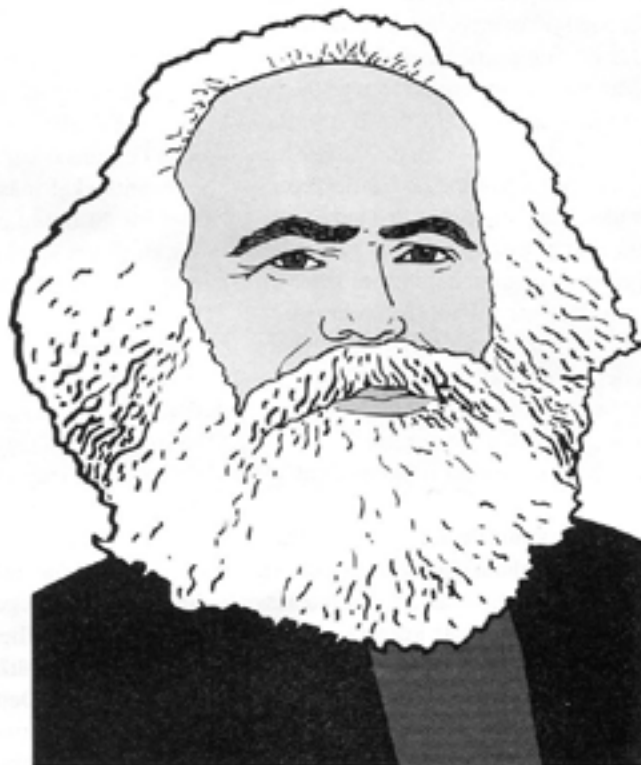
Av Stefan M.I. Karlsson

Karl Marx och hans tänkande har kanske varit den mest destruktiva influensen någonsin för världen. Marxismen utgör som bekant den teoretiska grunden för kommunismen. Kommunismen har, tack och lov, minskat i inflytande då kommunistdiktaturerna i Östeuropa och det forna Sovjetunionen fallit och då de kvarvarande kommunistdiktaturerna, framförallt Kina och Vietnam, börjat reformera sina ekonomier i marknadsekonomisk inriktning. Men trots kommunismens tillbakagång så lever det marxistiska tänkandet kvar precis som förr, men nu främst hos människor som inte är kommunister.

Ta exempelvis en väldigt viktig beståndsdel av det marxistiska tänkandet: tron på och förespråkande av alla människors jämlikhet, det som på engelska brukar benämnas *egalitarianism*. Enligt marxismen så har alla människor likvärdiga förmågor. Om då resultatet blir olika för olika människor så måste detta helt enkelt bero på något institutionellt förtryck. Och i den grad marxisterna överhuvudtaget erkänner att olika människor har olika förmågor så antas denna skillnad helt bero på på miljöskillnader (skillnader som i sig sägs vara resultatet av ett institutionellt förtryck), inget antas bero på medfödda, genetiska skillnader.

Denna syn på mänskliga olikheter anses i den seriösa vetenskapliga psykologin idag vara inget annat än nonsens. Bevisen för genetiskt betingade skillnader i till exempel intelligens mellan människor är helt överväldigande. Bland annat kommer bevisen från studier av tvillingar. Enligt psykologen Thomas J. Bouchards sammanställning av alla tvillingstudier som gjorts, sammanlagt involverande inte mindre än 40 000 tvillingpar, så är korrelationen (sambandet) för intelligens mellan enäggstvillingar (som är genetiskt identiska) som levt tillsammans 0,86 på en skala 0-1, där 1 representerar ett perfekt

Karl Marx (1818-1883) destruktiva tänkande lever alltjämt kvar i en rad olika skepnader i dagens Sverige.

positivt samband, 0 representerar att skillnaderna är ungefär vad man kunde förvänta sig från ett slumpmässigt befolkningssurval och -1 representerar ett perfekt negativt samband, korrelationen mellan enäggstvillingar som växt upp i *olika* hem 0,75 medan tvåäggstvillingar (som inte är mer genetiskt lika än vanliga syskon) som växt upp i *samma* hem haft en korrelation på 0,60. Enäggstvillingar som växt upp i skilda miljöer är alltså *klart mer* lika än tvåäggstvillingar som växt upp i samma miljö!

Andra bevis för det genetiska arvet stora betydelse återfinns i adoptionsstudier där det funnits att korrelationen mellan de biologiska föräldrarnas IQ och adoptivbarnens är 0,40 medan korrelationen mellan adoptivföräldrarnas IQ och adoptivbarnens är bara 0,10.

Inga bevis

Bland annat med bakgrund av dessa studier är det ingen seriös psykolog som idag tar det marxistiska tänkandet på allvar. Men det betyder tyvärr inte att den grundsynen inte lever kvar i den svenska debatten och i den svenska skolan. I den svenska

gymnasieskolan så kräver man numera att alla elever ska skaffa sig högskolekompetens genom långa studier i framförallt svenska, engelska och matematik. Dessa hårda krav har fått till resultat att 20-25 procent av alla elever som går yrkesförberedande program får icke godkänt (IG) och därmed inte får ett fullständigt avgångsbetyg. Dessa siffror undskattar ändå hur stora problemen skulle bli om man verkligen tog skolverkets formella syn att undervisningen i kärnämnen ska vara likadana både på yrkesförberedande och studieförberedande program på allvar. Enligt uppgift från språklärare på gymnasiet som jag känner har eleverna på de yrkesförberedande programmen långt mindre krav på sig än eleverna på studieförberedande program för att klara av samma kurs. Om man ställde samma krav överallt som de som finns på de studieförberedande programmen skulle andelen som får IG i svenska, engelska och matematik på de yrkesförberedande programmen stiga till 50 procent eller mer. Dessa hårda krav på de elever som inte är studiebegåvade och studieintresserade är ett direkt utslag av den marxistiska tron på jämlikhet.

Ett annat resultat av det marxistiska jämlikhetstänkandet är det naiva kvot-tänkande som är vitt utbrett. Om inte alla grupper som den politiskt korrekta eliten inom politik och media väljer att fokusera på är proportionellt representerade överallt där den tycker att de borde vara det så blir det ett ramaskri om hur de underrepresenterade grupperna är förtryckta. Ni känner säkert igen det alltför väl framförallt i jämställdhetsdebatten. Feminister upptäcker att kvinnor är underrepresenterade i den eller den ledande ställningen, eller befinner sig så eller så mycket lägre genomsnittslön, något som leder till en upprörd debatt om hur förtryckta kvinnor är. Detta antas implicit i debatten vara resultatet av en patriarkalisk och manschauvinistisk konspiration, och vår inkvoterade "jämställdhetsminister" Margareta Winberg kräver att något görs åt saken.

Notera dock hur de aldrig lägger fram några bevis för denna konspirationsteori. De utgår helt enkelt ifrån att den marxistiska jämlikhetssynen är korrekt och använder som bevis för att kvinnor skulle vara förtryckta blotta existensen av skillnaderna. Utan att här göra en fullständig analys av orsakerna till skillnaderna i re-

presentation och genomsnittslön mellan män och kvinnor så kan jag dock nämna ett antal anledningar till varför den marxistisk-feministiska förklaringen inte är trovärdig.

Fler manliga genier

Ekonomisk teori lär oss att det är rätt så dyrt att diskriminera av osakliga skäl. Om man begränsar sig till enbart män av icke relevanta skäl måste man betala mycket mer för att få tag på hög kompetens, och för en given lönekostnad får man tag på mycket lägre kompetens. Dessa kostnader för osaklig diskriminering tillsammans med frånvaron av bevis för att chefer skulle vara manschauvinistiska gör den marxist-feministiska förklaringen otrolig. Vidare så finns det faktiskt bättre förklaringar till skillnaderna i representation vid höga poster och i poster och i genomsnittslön. Jag kan här nämna tre.

Till att börja med så finns det fler manliga än kvinnliga genier. Visserligen så är genomsnittstelligenserna lika, men skillnaderna mellan olika kvinnor är mindre än bland männen. Detta innebär att det finns fler män både i gruppen genier och bland förståndshandikappade. Något som i sin

tur innebär att det bör finnas fler män än kvinnor i ledande ställningar.

Förutom direkta skillnader i förmågor så beror även skillnaderna på skillnader i prioriteringar och ambitioner mellan män och kvinnor. Det tar sig bland annat uttryck i att kvinnor i högre grad än män har en tendens att välja yrken som är lågbetalda för att de gillar arbetsuppgiften. Exempelvis olika sorters vård och omsorgsyrken. Det innebär att de väljer att så att säga "köpa" den livskvalitet arbetsuppgiften innebär för skillnaden mellan den (högre) lön de skulle ha haft i ett annat yrke och den (lägre) lön de får i det här yrket. Det stora intresset för dessa yrken av livskvalitetsskäl är i sig för övrigt en av anledningarna till den låga lönen, i och med att det innebär ett stort utbud av arbetskraft i de yrkena; något som sänker lönen.

Till detta kommer att kvinnor i högre grad än män jobbar i den offentliga sektorn. Eftersom den offentliga sektorns betalningsförmåga bestäms av skatteunderlaget samtidigt som personalbehovet bestäms av folks efterfrågan av den offentliga sektorns tjänster, och eftersom denna efterfrågan är större än vad den skulle ha varit om de betalades direkt av användarna av tjänsterna, så blir det ofta problem att finansiera den offentliga sektorn. Det märks i de ständiga kraven om tillskott till "vård, skola och omsorg" och det märks i de lägre lönerna i offentlig sektor. För att få det hela att gå ihop så betalar den offentliga sektorn sina anställda lägre löner än om de offentliga tjänsterna varit privatfinansierade. Denna dåliga betalningsförmåga är ju orsaken till att de yrken där det är störst brist på arbetskraft ofta är i den offentliga sektorn (lärare, läkare, sjuksköterskor med mera). Och eftersom att kvinnor i så hög grad arbetar i den offentliga sektorn sänker detta kvinnornas genomsnittliga lönenivå.

Utsagningsmyten

Ett annat marxistiskt tankesätt som lever kvar är utsagningsmyten. Än i dag lärs det ut i svenska skolor att västerländsk utsugning är orsaken till att u-länderna är fattiga. Detta grundar sig bland annat på upprörda röster om hur oerhört låga löner arbetarna betalas i u-länderna och om hur detta innebär att mervärdet i produktionen suges ut från u-länderna. Märkligt nog så reflekterar de aldrig över varför u-länderna välkomnar och slåss om västerländs-

Den marxistiskt inspirerade, feministiska offensiven i vårt samhälle har bland annat lett till ett ökande antal kvinnor i det militära...

ka investeringar, och varför arbetarna vill arbeta hos de multinationella företagen.

Om nu u-länderna och arbetarna där verkligen förlorade på det och blev berövade mervärde som de annars skulle ha haft, varför gillar de då investeringarna? Förstår de inte sitt eget bästa? Eller är det socialisterna som inte förstår deras bästa? Svaret är givetvis det senare. U-länderna saknar nämligen i stor utsträckning nödvändiga produktionsfaktorer som kapital, kunskap och entreprenörskap. Genom de utländska investeringarna så förses u-länderna med dessa produktionsfaktorer, något som möjliggör produktion och välstånd som annars ej skulle ha funnits och som möjliggör att arbetarna kan försörja sig själva och sina familjer. "Mervärde" tillfaller således både väst och u-länderna, både det multinationella företaget och arbetarna. Att arbetarna ändå är oerhört fattiga jämfört med oss i väst är inte resultatet av för mycket "utsugning" från inhemska och utländska kapitalister utan av för lite "utsugning". Om tillgången på kapital från inhemska och utländska kapitalister varit större, då hade värdet av arbetarens insats och lön blivit högre.

Sakers värde beror ju till stor del på deras relativa tillgång. Om det till exempel bara finns en enda kompetent företagsledare i ett land då kommer enbart det företag som har störst nytta av honom ha råd att anställa honom. Om det dyker upp ytterligare en lika kompetent företagsledare då kommer även det företag för vilken en kompetent företagsledare är näst mest värdefullt kunna anställa en kompetent företagsledare. Om en tredje kompetent företagsledare dyker upp kommer det företag för vilken en kompetent företagsledare är tredje mest värdefullt också kunna anställa en kompetent företagsledare och så vidare.

Mervärdesteorin

När den relativa tillgången på företagsledare stiger, faller alltså värdet av varje enskild företagsledares insats. På motsvarande sätt gäller att om den relativa tillgången på arbetare sjunker genom att mängden kapital stiger så kan enbart de mer produktiva företagen få tag på arbetskraft vilket böjer värdet av arbetskraftens insatser och därmed deras löner. Denna insikt om att värde beror till stor del på den relativa tillgången, kallas för övrigt för marginalvärdeteorin och är något som bör hållas i minnet.

Synen på de europeiska kolonialväldena i Tredje världen är starkt präglad av marxistisk historieskrivning. "Utsugning" är ett i sammanhanget vanligt förekommande ord. På bilden tar bybefolkningen emot en fransk kolonialtjänsteman och har dagen till ära skrudat sig i västerländska kläder.

Särskilt när vi kommer till ett annat kvarvarande marxistiskt tankesätt: den marxistiska värdeteorin. Marx delade inte marginalvärdeteoretikernas syn på värde. Den marxistiska värdeteorin innebar istället att värde är något som finns inneboende i en sak beroende på mängden arbete och oberoende av hur nyttig den är. Denna syn på värde som inneboende återfinns bland annat i JämOs arbetsvärderingsmetoder. Den utgår ifrån olika faktorer som de och deras "forskare" anser borde avgöra lönesättningen, exempelvis hur mycket utbildning som krävs för arbetet, hur mycket ansvar som krävs, arbetstider med mera. Problemet är att dessa saker enbart indirekt påverkar värdet av ett arbete genom att det påverkar folks villighet att välja det yrket. Det som avgör värdet är alltså tillgången på sökande till den sortens arbetsuppgifter. Om lönen sätts enligt någon annan princip får vi obalanser och orättvisor. I vissa yrken så kommer arbetarna att vara underbetalda och arbetskraftsbrist råda, i andra yrken kommer arbetarna vara överbetalda och arbetslöshet råda.

Liknande tänkesätt ligger även bakom det förlegade bruksvärdessystemet. Istället för att låta efterfrågan på olika sorters hyresrätter styra hyran, så utgår man ifrån godtyckligt utvalda inneboende egenskaper hos de olika hyreslägenheterna enligt det så kallade bruksvärdessystemet. Resultatet blir detsamma där. De som bor i attraktiva lägen gynnas starkt i och med att

den hyra de betalar inte motsvarar dess värde. Samtidigt missgynnas inte bara hyresvärdarna i det området, utan även de som hade varit beredda att betala en hyra som motsvarade hyresrättens värde men som nu inte får det. Och i de oattraktiva områdena sätts hyran för hög och överskott på lägenheter uppstår. Något som varken är bra för hyresgäst eller hyresvärd. De alltför låga hyrorna i attraktiva lägen leder givetvis också till att nybyggnationen i attraktiva områden kraftigt hämmas. Återigen leder det marxistiska tänkandet till ett orättvist och ineffektivt system.

En annan marxistisk tankegång som lever kvar är den marxistiska synen på kunskap. Enligt Marx så finns det ingen objektiv kunskap. Alla föreställningar är resultatet av en vilja att gynna sin egen klass. Sålunda anses de forskningsresultat som motsäger marxismen i nationalekonomi, sociologi, psykologi med mera vara påhitt för att rättfärdiga klassamhället och kapitalisternas utsugning och förtryck av proletariatet, eller patriarkatets förtryck av kvinnor eller de vitas förtryck av svarta. Denna inställning syns tydligast i den smått löjeväckande så kallade genusteorin. Enligt genusteorin finns det inga genetiskt-biologiska skillnader mellan män och kvinnor annat än möjligen då könsorganen. I stället anses könsskillnader vara en godtycklig social/kulturell konstruktion utformad för att rättfärdiga patriarkaliskt förtryck. Givetvis är denna marxistiska syn på könsskillnader falsk. Det finns

omfattande forskningsresultat som visar på betydande skillnader mellan män och kvinnor vad gäller hjärnans struktur och hormoner.

Marxistisk genusforskning

För att bara ta några exempel: förutom den redan nämnda skillnaden i fördelningen av intelligens inom könen, så har kvinnor ett större språkcentrum i sina hjärnor än män vilket är orsaken till att kvinnor är mer verbalt begåvade än män samtidigt som män är mer spatialt (rumsligt) begåvade. Män har mer av det manliga könshormonet testosteron, vilket är orsaken till att män är mer aggressiva än kvinnor (att unga män har mer testosteron än äldre är på motsvarande sätt förklaringen till att unga män är mer aggressiva än äldre). Nyblivna mödrar har amningshormonet oxytocin som experiment visat starkt främjar vårdinstinkter och så vidare.

Några böcker som rekommenderas för studium av många forskningsresultat är Murray N. Rothbard: *Egalitarianism As a Revolt Against Nature*, Michael Levin: *Feminism and Freedom*, Anne Moir & David Jessel: *Brain Sex* och Per Landin & Pierre Kullbom (red.): *Politisk korrekthet på svenska*. Ställda mot de omfattande

forskningsresultat som visar på betydande skillnader i hjärnans struktur och hormoner mellan män och kvinnor och som skulle kunna förklara många av de traditionella könsrollerna, så svarar genus"forskarna" med artiklar i tidningarna som ondgör sig över "biologismen" som påstås vara en reaktionär och patriarkalisk konspiration för att förtrycka kvinnor. Det lustiga är att inte i någon av de artiklar skrivna av genus"forskarna" som jag har läst så lägger de fram något som ens liknar motbevis mot nämnda forskningsresultat (något som ju kan, rent hypotetiskt givetvis, ha något att göra med att det inte finns några motbevis).

I stället är hela artiklarna ett enda långt ondgörande över den stora stygga "biologismen" och hur den står i den reaktionära högerns tjänst för att rättfärdiga patriarkaliska strukturer, över hur högern alltid använt svepskäl för att förtrycka kvinnor och hur "biologismen" är det senaste. Som jag redan nämnt är det dock inte bara i dess kunskapssyn som genus"forskningen" är marxistisk. Faktum är att hela genus"forskningen" formligen stinker av marxistiskt tänkande.

Marxismen lever kvar

Den har det uttalade målet att åstadkomma total jämlikhet mellan män och kvinnor, utgår ifrån att det saknas biologiska skillnader mellan män och kvinnor, anser att hela historien är en enda lång könskamp (jämförklasskamp), avfärdar motståndarna genom att utgå ifrån den marxistiska kunskapssynen; deras allierade i JämO använder sig av en marxistisk syn på värde för att värdera arbetsuppgifter. Men den marxistiska kunskapssynen kan faktist sägas vara korrekt i ett avseende – när det gäller att beskriva genus "forskningen" och andra marxistiska/socialistiska "forskare". De arbetar nämligen precis på det sätt som den marxistiska kunskapssynen beskriver – de hittar på saker för att rättfärdiga sin politiska agenda. Hela genus-teorin är exempelvis en politisk konstruktion som kom till i slutet på 1960-talet för att rättfärdiga den feministiska agendan och den jämställdhetskult som än idag dominerar politiken.

Sammanfattningsvis kan vi alltså konstatera, att det marxistiska tänkandet fortfarande har stort inflytande eftersom det lever kvar även bland många som inte är bekännande kommunister.

Stalins Barbarossa-plan:

Världskriget främjar världsrevolutionen

Enligt en bortglömd tidningsartikel i den finlandssvenska tidningen *Svenska Pressen* 1939 fungerade den tysk-sovjetiska pakten från augusti samma år i det sovjetiska perspektivet som ett redskap för att genomföra den hett efterlängtrade världsrevolutionen. "Ett långt krig" skulle med Stalins ögon påskynda samma världsrevolution.

Enligt artikeln med rubriceringen "Världskriget främjar världsrevolutionen. Nonaggressionspakten med Tyskland ett viktigt led i Kominterns planer." (*Svenska Pressen* 8 september n:o 207 1939) erhöj samtliga högre kommunistledare i Ryssland och utlandet dagen innan Molotov-Ribbentrop-pakten ingicks den 23 augusti 1939 ett cirkulär i dialogform, vilket förklarade bevekelsegrunderna för Stalins

pakt med Hitler. Cirkuläret uppgavs ha tillkommit i syfte att förebygga ett missnöje bland kommunistledarna med att Sovjetunionen ingått en pakt med det tidigare så förhatliga Hitlertyskland.

Cirkuläret skall ha författats vid ett politbyråmöte i Kreml, i vilket samtliga politbyråmedlemmar med undantag för Nikita Chrusjtjov deltog. Några av de ledande sovjetiska kommunistledarna förutom Josef Stalin vid denna tid var Molotov, Vorosjilov, Sjdanov, Kaganovitj, Andrejev, Mikojan, Beria och Kalinin.

Troligen var *Svenska Pressen* det enda samtida medium som omnämnde det aktuella politbyråmötet.

"Ett långt krig"

Det sovjetiska cirkuläret hade enligt *Svenska Pressen* följande huvudpunkter (kursiveringarna är artikelförfattarens):

–Ha Kominterns slutmål förändrats?

–Nej, Kominternarbetets slutmål är alljämt *de@amma*: världsrevolutionen.

–Är en världsrevolution för närvarande möjlig?

–Nej, alla försök att aktivisera en världsrevolution ha misslyckats.

–Kan man inte påskynda världsrevolutionens utbrott genom förstärkt agitation?

–Nej. (Här följa uppräknings av orsakerna varför detta är omöjligt i de olika länderna.)

–Hur skulle en världsrevolution kunna påskyndas?

–Ett långt krig. (Här följa ingående förklaringar och citat av Marx, Engels och Lenin.)

–Är ett europeiskt krig i Kominterns intresse?

–Ja, för så vitt ett dylikt krig banar väg för revolutionen bland massorna. (Här följa citat av Lenin.)

-Skulle en pakt mellan Sovjet, England och Frankrike påskynda ett krig?

-Nej, en sådan pakt mellan Ryssland och västmakterna skulle förorsaka, att Tyskland skulle försaka att kasta sig in i ett 'militärt' äventyr.

-Kommer en tysk-rysk pakt att påskynda krigsutbrottet?

-Ja, ty på grund av Rysslands neutralitet har Tyskland möjlighet att sätta sina planer i verket.

-Vad kommer att ske om Sovjet över huvud inte går med på någon pakt? Vare sig med Tyskland eller med England och Frankrike?

-Så länge Sovjet icke yttrar sig är en fredlig lösning av konflikten möjlig.

-Vad måste Sovjet företaga sig för att påskynda världsrevolutionen?

-Understödja Tyskland, så att Tyskland kan börja ett krig och sedan söka verka därhän, att kriget blir långvarigt."

Hitler "isbrytare"

Det citerade cirkuläret stämmer väl överens med vad vi vet om omständigheterna kring Molotov-Ribbentroppakten av den 23 augusti 1939, som de facto banade väg för Andra världskrigets utbrott sedan Hitlers Tyskland och Stalins Sovjetunionen i ett hemligt tillägsprotokoll delat Polen och de baltiska staterna mellan sig. Cirkuläret fogar dessutom den världsrevolutionära dimensionen till de vanliga historiska analyserna av pakten.

Stalin hoppades således att alliansen med Tredje riket skulle ge kommunismen makten i hela världen, helt i enlighet med Marx, Engels och Lenins ideologiska syftemål. För den hänsynslöst maktörstande Stalin var nog desslikes utsikten att en dag bli världens enväldshärskare nog så väsentlig som att genomföra den förebådade världsrevolutionen. Det var i sammanhanget ingen tillfällighet att Stalin tidigt satsade på att hålla sig väl med Adolf Hitler, som skulle bli världsrevolutionens "isbrytare". På liknande sätt sökte ju Hitler utifrån sina storgermanska rasdrömmar utnyttja Stalin. Det står dock klart att Stalin var den slugare av de båda diktatorerna. Han skröt bland annat inför den sovjetiske utrikeskommisarijen Litvinov med att han lyckats infiltrera det tyska nazistpartiets NSDAP högsta ledning.

Stalin gav i hemlighet sitt stöd till den tyska erövringen av Tjeckoslovakien 1938, och fem dagar efter det sovjetiska klar-tecknet marscherade Hitlers trupper in i

nomiska igen les.

Världskriget främjar världsrevolutionen.

Nonaggressionspakten med Tyskland ett viktigt led i Kominterns planer.

Enligt det sovjetiska cirkuläret...

I i början bestämt...

löstnät ädel Harvord.

I övervakningen...

Den sista delen...

ITTNET.

den sista delen...

Prag vilket gav ett bra utgångsläge för de båda stormakternas delning av Polen ett år senare.

Stalin ville av allt att döma "söndra och härska" för att på så sätt få till stånd ett storkrig som involverade och försvagade västmakterna. Härav det ovan återgivna cirkuläret, vilket kanske aldrig nådde ut-anför Kremels murar med undantag för Helsingfors-tidningen Svenska Pressen.

Stalins Barbarossa-plan

Ett internationellt storkrig skulle ge Stalin förevändning att militärt angripa Hitler-tyskland som ett första operativt led i kommunseringen av den civiliserade världen. 1940-41 började Stalin i själva verket placera ut trupper nära den nya gränsen mot Polen. När Hitlers styrkor vid mid-sommartid 1941 började välla in över den sovjetiska gränsen med stora initial-

PÅ POI

krigsmaktens... Den sista delen...

Den sista delen...

Den sista delen...

Exportfört

1939... Den sista delen...

framgångar kan det därför sägas att Hitler förekom Stalin. Enligt en författare hann Hitler före Stalin med ungefär två veckor; den 6 juli 1941 skulle de sovjetiska styrkorna ha börjat röra på sig. Upptagenheten med de egna planerna och önsketänkande kan ha varit orsaker till att Sovjetunionen tycktes så totalt oförberedd på det tyska angreppet.

Den välkände författaren (pseudonymen) Viktor Suvorov tillhör dem som spekulerat i att Hitler angrep Stalin därför att han visste att Stalin annars skulle angripa Tyskland. Stalins "Barbarossa-plan" som ett led i världsrevolutionen har diskuterats av flera andra författare, exempelvis av auktoriteter som Ernst Topitch i *Stalins Krieg* (1990) och Walter Post i *Unternehmen Barbarossa* (1995).

Tommy Hansson

Kuba - med sol, men utan mänskliga rättigheter

Kuba blir ett alltmer populärt turistmål. Men de mänskliga rättigheterna saknas fortfarande på denna karibiska ö. Eniel Bosch är en fri kuban som lever i Sverige.

De senaste åren har Kuba, på grund av regimens behov av dollar, förvandlats till ett exotiskt turistmål som många känner sig lockade att besöka. Det som svenska medborgare tänker på när Kuba nämns är en ö där värmen härskar och där det finns vita stränder av fin sand. Man tänker på ett glatt folk, som enligt medias version, går från dans till dans och springer efter turisterna för att försöka få tag i något som kan ge ett värdigare liv. Det som inte syns är att på vägen dit måste de, mot sina egna principer, sälja sin kropp och själ till den utländska besökaren. Man tänker också på den gamla sagan om "det grymma amerikanska embargot mot Kuba". Men Kuba är ett land där det går att köpa allt från Coca Cola till kokain, om man har amerikanska dollar.

De källor som beskriver Kuba, som ett museum av gamla amerikanska bilar och som ett paradys där man kan ge fritt utlopp för sin köttsliga lustar, försöker inte alls att forska i ett ämne som är mycket viktigare – kränkningen av de mänskliga rättigheterna. Orsaken till det är Castro-diktaturens påtryckningar och den censur som nyhetsbyråerna ålägger sig själva för att försäkra sin närvaro i landet.

Det kubanska folket, som var trött på den korruption, förtryck och fattigdom som härjade i landet, välkomnade Fidel Castro när han tog makten 1959. Man hade tröttnat på honom alla de gånger han hade betonat att syftet med kampen mot diktatorn Batista var att införa demokrati. Men istället bildade han själv en ännu värre diktatur av totalitär karaktär.

Kränkningen av de mänskliga rättigheterna har varit konstant, från regimens första

dagar, tills idag. Che Guevara, dåvarande president för de ökända revolutionära domstolarna, skickade många medlemmar och sympatisörer av Batistas regering till arkebusering. Många gerillamän, som hade kämpat mot Batista, följde – ironiskt nog – samma öde. De ansåg sig ha blivit förrädda av den vändning mot kommunismen, som den revolutionära processen hade tagit, och de konspirerade mot den diktatur som närmade sig. Andra hamnade i fängelse och fick uthärda tortyr, misshandel och raseri från sina fängvaktare – något som lär norm på landets anstalter även idag. Där fick många även sätta livet till. De som hade tur lyckades fly från landet. De här händelserna märkte oss kubaner för alltid och orsakade en stor kollektiv rädsla för systemet.

Så småningom har folket börjat vakna och i hela Kuba har det bildats oppositionella organisationer som vill ha en fredlig övergång till demokrati. Det här är en inhemsk företeelse, men det hindrar inte Castros propaganda att använda samma gamla repertoar av förtal – så som att det är agenter som tjänar kubanska exilgrupper i Miami osv.

Priset som demokratikämparna måste betala är högt. De hotas och misshandlas och över dem hänger diktatorns trolldom, som är representerad i de godtyckliga lagar, som i ett ögonblick, kan trollas fram, ur Castros mössa, ett fängelsestraff för vad som helst. Saken är den att på Kuba kan vad som helst plötsligt bli straffbart – om Castro så vill – och det finns inget allvarigare brott än att kräva respekt för de mänskliga rättigheterna. På Kuba finns det inga fria val och det tillåts inte mer än ett

parti – det kommunistiska, som föreslår vilka kandidater som får ställa upp i den fars som de kallar val. Vi har ingen rätt att resa in och ut ur landet utan tillstånd och med föregående betalning för friheten i amerikanska pengar; paradoxalt i ett system som skriker ut att vara nationalistiskt och där de egna pengarna inte är värda mer än att betala de exploaterade arbetarnas eländiga löner. De, i sin tur, har ingen rätt att strejka och inte heller att bilda fackföreningar, oberoende av regeringen.

Det är obegripligt – de facto – att världens nationer vänder ryggen mot det kubanska folket. Vissa av dem styrs av en åtrå att skaffa sig tillgång till den nästan förslavade arbetskraften – som staten garanterar – och andra av sitt hat mot USA.

Det är dags för de demokratiska regeringarna att lyssna till sitt samvete och inse vad som är rättvisa. Är Fidel Castro värd mer än 11 miljoner kubaner? Bör man offra det kubanska folkets framtid för Castros skull? Nej, och därför bör de hjälpa demokratikrafterna som stiger upp från det kuvade folket.

Mitt folk önskar fred och inte våld. Därför ser många ingen annan utväg än att riskera sina liv i ett hav fullt av hajar och i en kamp mot våldets makter – i hopp om att nå Floridas kuster. Det – som svar till den politiska orörligheten som regimen erbjuder.

För allt ovan nämnt är det viktigt att all hjälp till castroregimen betingas med att den med konkreta handlingar utfäster sig till den fredliga övergången till demokrati och det med respekt för de så nedtrampade mänskliga rättigheterna – i mitt vackra land.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av Tommy Hansson. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är en sammanfattning av originalkällan om inte annat markerats med citationstecken.

Sabotage mot yttrandefriheten

Vid den stora Bok- och biblioteksmässan i Göteborg i höstas råkade en monter tillhörig Bällsta Media Center (BMC), som sorterar under Maranata-samfundet, illa ut. Under en natt spraymålades montern, under det att ett stort antal böcker och kassetter stals. Orden "kommando kärlek" hade sprayats över väggen. Det som stulits uppges ha uppgått till ett värde av mellan 25.000 och 30.000 kronor. "Kända men anonyma författare och journalister tog på sig skulden", heter det i en artikel i Maranatas tidskrift *Midnattsropet* nr 5 1999.

Bakgrunden till övergreppet var Maranatas/BMCs bibliska inställning till homosexualitet, som ju entydigt avvisas i såväl Gamla som Nya testamentet i Bibeln. Sådant passar sig inte i den politiskt korrekta opinionsbildningen.

Mässgeneralen Bertil Falck och en rad andra auktoriteter kring mässan fördömde entydigt attentatet. Falck satte dock ett frågetecken för om Maranata skulle inbjudas till nästa bokmessa, eftersom "det är tveksamt om Maranatas säkerhet kan garanteras".

Utbyte Sverige-Sydafrika

Ovanstående rubrik ansågs omåttligt kontroversiell under den tidigare vita sydafrikanska regeringen, medan det under ANC-regimen anses helt okontroversiellt med sydafrikanska kontakter. Det som bland annat är föremål för utökade relationer mellan de båda länderna är idrotten. Den 27 november spelade ett svenskt fotbollslandslag landslag en match på Loftus Versveld Stadium i Pretoria mot det sydafrikanska landslaget, det så kallade Bafana Bafana.

I november reste vidare ett svenskt rugbyurval av ungdomsspelare till Sydafrika för att se och lära i det oerhört rugby-sinnade Sydafrika, där det sydafrikanska rugbylandslaget "Springboks" av hävd tillhör världseliten (men i rugby-VM nyligen "bara" nådde semifinalen). I en tidigare match mellan svenska och sydafrikanska

rugbyspelare blev det 122-0 till Sydafrika...

Just idrotten verkar ha varit den del som fungerat bäst i det eljest osannolikt klanliga svenska hanterandet av "good-will"-programmet avseende Sydafrika i november, ett fiasko som skattebetalarna som vanligt torde tvingas stå för.

(Sweden-South Africa partnership 1999)

Vänsterpartiets skrämmande försvar för kommunismen

Vi har tidigare skrivit om hur Vänsterpartiets ledare Gudrun Schyman på olika sätt och med konstlade argument vägrat gå med på en regeringsstött upplysningskampanj avseende kommunismens illdåd av samma slag som den utmärkta kampanjen mot den nationalsocialistiska Förintelsen 1998. Eftersom partipolitisk enighet ansågs krävas för en dylik kampanj har denna, som skulle ha byggts på Staffan Skotts bok *Aldrig mer!*, frusit inne.

Vänsterns partisymbol med gullig blomma kan inte dölja, att stalinismen ligger på lur...

Nyligen föreslog folkpartiets gruppleddare i Södertälje kommunfullmäktige, Mats Siljebrand, en informationskampanj om kommunismen i Södertäljes skolor. Som väntat satte sig dock vänsterpartiets gruppleddare Staffan Norberg, tillika ledamot av partistyrelsen på riksplanet, på tvären. I en intervju i *Länstidningen* den 4/11 citeras Norberg: "Om man bara ska tala om kommunismen så gör man det till en oerhört snäv partipolitisk fråga som riktar sig mot oss".

Det viktigaste med kommunismens massmord – olika bedömare har övertygande visat att kommunister genom historien bär ansvaret för mer än 100 miljoner människors död – är alltså i södertäljevänsterns perspektiv huruvida dessa inverkar menligt på det egna partiet!

Norberg kommer dragandes med den klassiska undanflykten, att man också måste belysa vad andra ideologier och/eller "ismer" har gjort sig skyldiga till. Vi noterar att varken Schyman eller underhuggaren Norberg hade några liknande invändningar i samband med informationskampanjen om Förintelsen.

Staffan Norberg framhåller enligt tidningsreferatet att "Då [om kommunismens illdåd skulle behandlas] måste man ta upp de brott och det förtryck som skett i kristendomens, inkquisitionens, imperialismens, frihandels och andra ideologiers namn". Vad korstågsfarama gjorde för nästan tusen och inkquisitionen för nära femhundra år sedan är alltså enligt vänstern lika viktigt som att belysa, vad som fortfarande sker i exempelvis Kina, Nordkorea och på Kuba i kommunistiska

slavarbetsläger och fängelser.

Dessutom väljer Norberg att ursäka kommunismens massmord så: "...kommunismen trodde för mycket på människans vilja till kollektiva och oegennyttiga handlingar".

Precis vad vi misstänkte – det största svenska kommunistpartiet anser att det egentligen är den obildade massan, som inte förstår sitt eget bästa, som bär ansvaret för det röda massmordet.

Folkpartiets motion kommer troligen med sedvanlig kommunal byråkrati inte att kunna tas upp förrän om cirka ett år.

Kommunisten Wollter

Skådespelaren Sven Wollter, bekant för svenska folket såväl med som utan kläder från ett otal TV-serier och långfilmer, har hotats till livet av nationalsocialister. Wollter har därför funnit för gott att vid offentliga framträdanden uppbåda ett antal livvakter för sitt beskydd. I media har Wollter sagt saker som att "Det är dags att reagera mot nazisterna" och "Det känns skönt att ha beskydd, men tänk på alla homosexuella, invandrare och så vidare som inte har samma skydd"; "Vi får inte stillatigande acceptera att yttrandefriheten hotas" etcetera.

Vi förstår att Sven Wollter känner obehag inför hoten från det extremnationalistiska hållet och hoppas att de inte sätts i verket. Varken kända skådespelare eller andra skall behöva utsättas för dödshot från politiska galningar, om det nu är nazister som står bakom hoten.

Samtidigt kan *Contra* inte underlåta att påpeka, att Sven Wollter själv under en följd av år tillhört det mest extrema av alla svenska kommunistpartier, Kommunistiska partiet marxist-leninisterna (revolutionärerna) – KPM (r) – vilket såvitt känt fortfarande har väpnad revolution i Sverige som politisk målsättning. Wollters partikamrater brukade på 1970-talet ägna sig åt att spöa upp politiska meningsmotståndare och med våld skingra politiska sammankomster, främst i Göteborg med omnejd. I dag finns partiet representerat i flera svenska fullmäktigeförsamlingar, bland annat i Karlshamn. Wollters parti KPML(r) stöder givetvis de kommunistiska diktaturer som finns kvar på vår jord utom möjligen den i Kina.

Det stalinistiska Nordkorea tillhör favoritländerna, vilket klart framgick av det referat som förekom i partiorganet *Proletären* i anledning av mångårige par-

tilederen Frank Baudes besök där härförleden. I Nordkorea nöjer sig myndigheterna inte med att hota misshagliga individer – de spärras in i koncentrationsläger eller avrättas.

Ungrare räddade judar

Den 1 september 1999, precis 60 år efter Andra världskrigets utbrott, tilldelades en i Sverige bosatt ungersk adelsman och prins av italiensk börd Yad Vashems utmärkelse *The Righteous among the Nations*. Pristagaren har hunnit bli 85 år och heter prins Alexander Erba Odescalchi. Han tilldelades vid en minnesvärd ceremoni priset av Israels ambassadör i Stockholm, Gideon Ben-Ami i närvaro av Ungerns Sverige-ambassadör, ambassadör Per Anger (en av Raoul Wallenbergs medarbetare i Budapest) och en rad inbjudna gäster.

Utmärkelsen tilldelas icke-judar som på ett aktivt sätt med risk för sitt eget liv räddat judar undan den nationalsocialistiska Förintelsen. Prinsen var under den aktuella tidsperioden advokat i Budapest samt förmögen godsägare. På sitt gods gav han fristad åt en judisk flyktning, Geza Steiner, en tidigare vinhandlare som hoppat av en fängstransport vid ett tågbyte och under sin flykt undan nazisterna hamnade hos prins Erba Odescalchi. Tack vare att Steiner anställdes som butler hos prinsen lyckades han undgå upptäckt. Han klarade sig genom såväl den tyska som den efterföljande sovjetiska ockupationen av Ung-

ern och dog slutligen i USA vid 90 års ålder.

Prinsen hade även före denna händelse hjälpt judar att rädda sina tillgångar genom att skriva över dessa på släktingar i bland annat USA och Argentina. Alexander Erba Odescalchi hade även räddat flera hundra judar genom att vädja till amiral Horthy att judarna skulle befrias från att bära den eljest obligatoriska gula Davidsstjärnan. Prinsen själv lyckades med sin hustru fly till Sverige 1945 med hjälp av kronprins Gustaf Adolf. Efter att under den första tiden i Sverige ha bott på Haga slott fick prinsen omsider anställning vid Svenska Handelsbanken.

(Menorah, Stockholm)

Svenskar försvann i Gulag

Dagens Nyheter har under hösten i ett antal artiklar berättat om det öde som drabbade ett antal glödande svenska kommunister från Kiruna, som under 1930-talet emigrerade till Sovjet-Karelen. Många försvann i Gulag, men nu har uppgifter om avrättningarna grävts fram ur ryska arkiv. Äldriga släktingar får nu bekräftelse på vad de anat sedan breven upphörde att komma i slutet av 1930-talet. Några få lyckades återvända hem, men de tystades effektivt av kvarvarande partikamrater, som ansåg dem vara "förrädare" som förtalade framstegen i Sovjetunionen. En av dem som intensivast arbetade för att fler skulle emigrera till Karelen var ombudsman i Sveriges Kommunistiska Parti (nuvarande Vänsterpartiet) i Gällivare.

UTLANDS-NYTT

Domedagsprofeten Al Gore

När detta skrivs i början av november tycks vicepresident Al Gore fortfarande – trots Bill Bradleys uppmärksammade utmaning – ligga bäst till för att knipa åt sig det demokratiska partiets nominering som presidentkandidat i valet om knappt ett år. Gore framstår för många amerikaner med sitt polerade yttre och sin omvittrade träaktighet som en stabil person, långt ifrån Clintons flamboyanta personlighet. Gore har desslikes, utan att direkt ta avstånd från Clinton, försiktigt betonat att han är en trygg familjefader.

Gore må till sin person vara en stabil *family man*, men hans politiska övertygelse särskilt avseende miljöfrågorna är allt annat än balanserad. Dessutom har han i syfte att ta röster från Bradley tvingats lägga sig till vänster också i andra frågor.

Inför debatten mellan Gore och dåvarande vicepresidenten Dan Quayle i samband med presidentvalet 1992 ville Quayle använda sig av Gores bok *Earth in the Balance* som argument mot Gore; Gore-ligret rapporteras ha gått med på det, under förutsättning att de tilläts ta med sig en potatis i TV-studion för att erinra om Quayles blunder då han inför en skolklass stavade ordet *potato* fel (med ett "e" på slutet). Detta är fel, har Quayle framhållit i en självbiografisk bok – Gores gång vägrade gå med på att Quayle refererade till Gores bok. Med eller utan potatis.

Orsaken därtill var uppenbarligen, att boken av Gores stab ansågs vara alltför extrem och därmed en i hög grad negativ faktor för Clinton-Gores kandidatur i presidentvalet.

Många amerikaner, som inte kunnat undgå att notera den före detta senatören Al Gores dagliga närvaro i den nationella politiken, har börjat ställa frågan vem Gore egentligen är. Ett bra sätt att få åtminstone ett delsvår på den frågan är att ta del av Gores budskap i boken *Earth in the Balance*. Utan tvivel är Gores upplägg ambitiöst – boken är på omkring 400 sidor och överflödar av referenser till kaosteori, relativitetsteori och diverse andra teorier. Förutom att hänvisa till modern vetenskap behandlar Gore jämväl världsberömda filosofer såsom Aristoteles,

Descartes och Bacon. Lägg därtill kartor, diagram samt en avslutande apparat noter och bibliografiskt material.

Det tycks inte råda något tvivel om att det verkligen är Gore och inte någon spökskrivare som författat *Earth in the Balance*. Författaren har också i olika sammanhang bekänt, att han lagt ner hela sitt hjärta och sin själ i boken. I förordet skriver han bland annat om hur han 1989 blev vittne till hur hans sexårige son blev påkörd av en bil med svåra skador som följd. Senare har Gore på ett systematiskt sätt utnyttjat sonens olyckshändelse (liksom andra nära släktingars sjukdomar) för politiska syften, vilket fått kritiska bedömare att ifrågasätta Gores omdöme.

Gores syfte med boken är att utforska "vår civilisations själva natur". Enligt Gore "finns det...ett grundläggande problem med själva det politiska systemet" – det "fungerar helt enkelt inte", det befinner sig i en "djup kris" och så vidare. Icke minst riktar Gore skarp kritik mot det kapitalistiska systemet, som Gore menar inte bryr sig om att värna om naturen och miljön. Gore ser i den moderna civilisationen en "inautentisk värld som vi själva åstadkommit". Han ser med skepsis på ting som fritid, luftkonditionering, industrialiserat jordbruk, modern medicin med mera.

Motmedlet är utbildning. Gore räknar i sin bok upp ett antal diktaturer, värda att tagas avstånd ifrån – "Nazityskland under Hitler, det fascistiska Italien under Mussolini, sovjetkommunismen under Stalin och hans arvtagare och den kinesiska kommunismen under Mao Zedong och Deng Xiaoping". Den karakteristiken kan utan tvivel accepteras.

Det häpnadsväckande är emellertid, att Gore jämför dessa ondskans imperier med vår egen västerländska civilisation!

Precis som Hitler eller Stalin eller Mussolini invaderade andra länder på jakt efter nationell bekräftelse, anser Gore, så utplundrar västerlandet jorden på dess resurser i sin strävan efter att maskera sin psykiska smärta. Enligt Al Gore innebär vår civilisations teknologiska angrepp på Moder Jord (med hänvisning till den politiska filosofen Hannah Arendt) "ondskans banala ansikte". Såväl totalitarismen som "konsumtionismen" (Gores beteckning på vår civilisation) är "exempel på alienation och teknologi som löper amok".

Många har drivit med Gores en smula patetiska förslag, som att det skulle vara möjligt att avskaffa förbränningsmotorn inom en 25-årsperiod. Det har också föreslagits, att han egentligen inte menar att den västerländska civilisationen skulle vara jämförbar med nazism och kommunism. Det vore dock fel att underskatta Al Gores politiska fanatism – i *Earth in the Balance* förespråkar han långtgående regleringsåtgärder av rent socialistisk art. Vår korrupta civilisation, skriver han, måste anta som sin "centrala organisationsprincip" miljöns räddning.

Till den ändan måste västvärlden i enlighet med Gores grandiosa strategiska utsyn "engagera sig i en heltäckande ansträngning för att göra bruk av varje sorts politik och program, varje lag och institution, varje fördrag och allians, varje taktik och strategi, varje plan och handlingsplan – för att, kort sagt, använda alla medel i syfte att hejda miljöns förstöring och att bevara och förstärka vårt ekologiska system". Det finns en ofta använd politisk term som motsvarar det politiska idégods Gore gör sig till tolk för: socialism.

Frågan är naturligtvis vad som är realistiska politiska förslag och opportunistiskt snömos i Al Gores miljöretorik. Klart är, att *Earth in the Balance* representerar Gores djupt kända, miljöpolitiska övertygelse.

Tommy Hansson

Peking och Falun Gong

Den kommunistiska regimen i Peking har i ord och handling visat en märklig rädsla för den stillsamma, kinesiska meditationsrörelsen Falun Gong som blandar traditionella andningstekniker, mysticism och etiska instruktioner. De flesta av rörelsens utövare, många av dem äldre, står på små mattor utan skor och utför långsamma rörelser. Utövarnas ögon är slutna i djup koncentration.

Falun Gong blev känt för världen i våras när den kommunistkinesiska regeringen slog ner på den, förbjöd dess existens och fängslade tusentals medlemmar och bannlyste rörelsens ledare, den i USA bosatte Li Hongzhi. Det som fick Peking-regimen att få skrämselflicka var en demonstration som samlade runt 10 000 deltagare som hölls den 25 april vid Zhongnanhai, det gamla kejsarliga palatset där det kommunistiska ledarskapet bor och arbetar. Demonstranterna varken ropade slagord, viftade med plakater eller knöt nävar mot makt-havarna. De stod bara stilla utan att yttra ett ord, några försjunkna i meditation.

Syftet med demonstrationen var att få ett officiellt erkännande från myndigheterna. Ett sådant erkännande är nödvändigt för varje organisation som önskar verka offentligt i det starkt centraliserade röda Kina. Regeringen skickade slutligen ut premiärminister Zhu Rongji att tala med demonstranterna, och denne uppges ha varit överraskad över att bland demonstranterna återfinna ett antal av sina kolleger bland partitjänstemännen.

Efter demonstrationen – den största i Peking sedan massakern på Himmelska fridens torg 1989 – uppges den kinesiska regimen ha gripits av panik. Särskilt president Jiang Zemin skall ha blivit närmast besatt av Falun Gong och uppfattat rörelsen som ett "massivt hot" mot regimen maktmonopol. I de officiella bannbullorna mot Falun Gong har påståtts att rörelsen haft som mål att "störta regeringen" – ett skrattretande påstående med tanke på anhängarnas fredlighet. Rörelsens medlemmar har fängslats i tusental medan böcker och annat material har tagits i beslag och förstörts.

"Det grundläggande", säger en observatör, "är att den kinesiska regeringen är mycket bräcklig trots sina maktanspråk." Falun Gong förbjöds av de kinesiska myndigheterna den 22 juli 1999 och många anhängare försmäktar i de kommunistiska

fängelserna, men få tror att detta kommer att knäcka rörelsen.

(*National Review, New York*)

Kyrka militärbas

En hel värld upprörs med rätta över den barbariska ryska krigsföringen i Tjetjenien. Detta betyder inte att de muslimska tjetjenska motståndsmännen är "Guds bästa barn". Nyligen rapporterades, att tjetjenska rebeller intog baptistkyrkan i den tjetjenska huvudstaden Groznyj och omvandlade den till militärbas med krigsfångar i källaren.

Det uppges av nyhetsbyrån *Compass* att redan i slutet av september kom tjetjenska motståndsmän till en söndagsgudstjänst och kidnappade 13-åriga Anna Hrykin. I oktober lade så rebellerna beslag på baptistkyrkan i Oktjabrskij i Groznyjs utkanter. De kvinnor som bodde i kyrkobyggnaden kastades ut för att rebellerna skulle kunna använda kyrkan som militärbas och fängelse för krigsfångar. I augusti hade rebellerna bortfört församlingsföreståndaren Vitalij Korotun.

I den tjetjenska huvudstaden skall numera bara ett tiotal baptister finnas kvar.

(*Nya Dagen, Stockholm*)

Sanningen om Waco

Nyligen har den federala amerikanska polisen FBI nödgats erkänna, att den vid sitt ingripande i Waco, Texas – där medlemmar i den religiösa grupperingen Branch Davidians hade forskansat sig – använde brandframkallande medel. 80 personer inklusive kvinnor och barn omkom i lågorna vid den vlipnade attacken den 19 april 1993, vilken länge försvarades av justitieminister Janet Reno och hennes demokratiska partikamrater i kongressen med motiveringen, att "barn utsattes för övergrepp" i Waco.

Misstagen började med the Bureau of Alcohol, Tobacco and Firearms (BATF), som belägrade Branch Davidians område under 51 dagar sedan fyra av dess medarbetare dödats av ockupanterna. Två kongresskommittéer som utrett ärendet har funnit, att BATF kunde ha undvikit dödan det genom ett smidigare förfarande. Det har vidare klarlagts, att BATFs utredning huruvida sektledaren David Koresh brutit mot vapenlagarna eller ej skötts på ett synnerligen inkompetent sätt (*grossly incompetent*). BATF avvisade dessutom en inbjudan från Koresh att inspektera sektens egendom i Waco.

När 70 BATF-agenter iklädda skidmasker och full kommandoutrustning anlände för att gripa Koresh, utsattes de för beskjutning av de vettskrämda medlemmarna i Branch Davidians. Ingen representant för BATF har i praktiken gjorts ansvarig för det katastrofala ingripandet i undersökningar som gjorts under de sex år som gått sedan händelsen ägde rum.

Det har inte heller framkommit några som helst bevis för att barn utsattes för övergrepp i Waco. Varför justitieminister Janet Reno ännu tillåts sitta kvar som amerikansk justitieminister är en öppen fråga – de flesta bedömare tror att hon hålls om ryggen av Bill Clinton.

Hotad religionsfrihet

Under hösten har det amerikanska utrikesdepartementet (State Department) för första gången publicerat en översiktlig rapport om religionsfriheten i världen, *International Religious Freedom Report*. Den omfattar 194 länder och har lett till starka reaktioner, särskilt hos kritiserade länder.

I Afghanistan förklaras talibanrörelsen diskriminera shia-muslimer och utöva våld mot afghaner som inte anses anpassa sig enligt den muslimska lagstiftningen. Den socialistiska regimen i Burma (Myanmar) anses på ett systematiskt sätt förfölja buddhistmunkar och kristna som arbetar för mänskliga rättigheter. I Kina tar rapporten upp att kristna som inte registrerats av de kommunistiska myndigheterna arresteras, fängslas och misshandlas. Även tibetanska buddhister utsätts för förföljelse i det ockuperade Tibet.

I Kuba uppges Castro-regimen med auktoritära metoder söka kontrollera all religionsutövning, medan Saddam Husseins terrorstyre i Irak särskilt förföljer Bahai-rörelsen; troende arresteras och till och med avrättas. I Laos söker den kommunistiska staten begränsa och kontrollera den buddhistiska majoritetens religionsutövning och indoktrinerar munkar med marxism-leninismen. I Nordkorea utsätts alla, inklusive religiösa, som uppfattas som motståndare till regimen för hänsynslös förföljelse. Troende stämplas som sennesjuka. Också i Vietnam utsätts många religiösa grupper inklusive caodaister, protestanter och katoliker för förföljelse.

(*Ropet fra Øst, Oslo*)

Kalla krigets hjältar:

Av Tommy Hansson

Grigorenko - dissidenternas nestor

Den 10 mars 1978 berövades Petro Grigorenko under en vistelse i USA som första sovjetgeneral någonsin sitt sovjetiska medborgarskap. Han kunde då blicka tillbaka på drygt fem år i kommunistiska fängelser och mentalkliniker till följd av sin orädda oppositionella verksamhet. Grigorenko var med sin militära bakgrund ett unikum i den sovjetiska dissidentrörelsen, vars nestor och fadersgestalt han om-sider blev.

I västvärlden skrevs generalmajor Grigorenkos förnamn oftast "Pjotr", men själv föredrog han i egenskap av ukrain-skfödd den ukrainska namnformen Petro. Han föddes den 16 oktober 1907 på en bondgård i byn Borisovka och dog 1987, bara några få år innan Sovjetunionen upplöstes.

Petro Grigorevitj Grigorenko anlände i november 1977 tillsammans med sin hustru Zinaida och andra familjemedlemmar till USA för att genomgå en ögonoperation, vilken den ineffektiva sovjetiska sjukvården inte maktade med. I USA bodde sedan ett par år tillbaka en av Grigorenkos söner. I sin gripande och rättframma memoarbok *Memoirs*, publicerad i USA 1981 och England 1983, gör Grigorenko följande personliga analys av skillnaderna mellan friheten i Förenta staterna och det kommunistiska systemet i Sovjetunionen:

"Amerika är ett land av mirakler. Allting finns i överflöd - mat och industrivaror och energi. Man behöver inte resa för att köpa någonting... Allting är överlägset organiserat. För att sammanfatta, vi hade rest inte till ett annat land utan till en annan planet... Jag har kommit att älska Amerika och dess vänliga och stolta folk. Individens försvaras verkligen här - men jag håller med Solzjenitsyn om att den försvaras på ett överdrivet sätt. Den försvaras så till den grad att det ofta är nödvändigt att försvara samhället mot individen... Sovjetunionens styrande elit har tillämpat

Grigorenko som stabschef vid en bataljon ur ingenjörstrupperna 1935.

avspänningens taktik (utan att benämna den så) under lång tid nu. Men så länge som kommunistpartiet har existerat har den ständigt fört krig... Bolsjevikerna befinner sig i ett tillstånd av fientliga relationer med hela världen, men de slår mot sina fiender en i taget. I begynnelsen förde de krig mot den gamla regeringen, därefter med demokratin och samhällets högre klasser, därefter med de demokratiska partierna, därefter med de förmögna bönderna och med den organiserade delen av arbetarklassen, därefter med hela bondeklassen, därefter med hela folket i sitt eget land och slutligen med hela världen." (sidorna 451-453)

Brezjnevs bluff

Men vi går händelserna i Petro Grigorenkos märkliga och turbulenta liv i förväg. Han tvingades som barn ta en vuxens ansvar i det strävsamma jordbruksarbetet hemma på gården, särskilt sedan modern dött. När inbördeskriget följde på bolsjevikuppen

1917 tog den unge Grigorenko parti för de röda och gick småningom med i kommunistpartiet. Trots att han många gånger blev vargde de rödas tillkortakommanden, höll han fast vid den kommunistiska ideologin.

I början av 1930-talet hade Grigorenko nått en hög position i det kommunistiska ungdomsförbundet Komsomol i Ukraina. Hade han fortsatt på den politiska vägen hade han sannolikt nått toppen i den sovjetiska partiorganisationen runt 1936-37 och därmed också blivit föremål för Stalins hänsynslösa utrensningar. I stället valde Grigorenko den militära banan och vann 1932 inträde i Militära ingenjörsskolan.

I juni 1941 invaderade Hitlertysklands styrkor Sovjetunionen i en väl förberedd attack som totalt överrumplade ryssarna. Under hela kriget fick Grigorenko ta sig an uppgifter som normalt var förbehållna generaler och överstar, trots att han själv bara var överstelöjtnant. Först mot slutet

av kriget – enligt sovjetisk terminologi "Stora fosterländska kriget" – tilldelades han överstes grad. Under kriget kom Grigorenko i kontakt med den sedermera diktatorn Leonid Brezjnev, beryktad för sin barnsliga förtjusning i ordnar och andra utmärkelser. Om Brezjnev skriver Petro Grigorenko i sina memoarer så:

"Alla vet att Brezjnev inte var med i några strider, men ändå återger de säker och ting som om Brezjnev själv hade lett ett anfall. Också han själv minns det förflutna tämligen dåligt. Om han hade haft bättre minne, skulle han skämmas över att ha tagit emot orden Sovjetunionens hjälte för deltagande i stridsaktiviteter i en armé i vilken ingen av befälhavarna eller medlemmarna i militärrådet bestods en sådan ära. Det var de som ledde trupperna – inte Brezjnev, vars uppgift var att underteckna partimedlemskort och överlämna dem till kommunisterna." (sidan 183)

Leonid Brezjnev, som var med i den trojka som störtade Chrusjtjov 1964 och som slutade sin dagar som svårt alkoholiserad och senildement 1982, tillhörde den politiska ledningen i en av sovjetarméerna under kriget. Det fanns hundratals personer med liknande befattningar i den sovjetiska krigsmakten, men bara Brezjnev hade möjlighet att genom skamlös lögnpropaganda från maktens taburet glorigifiera sin egen insats.

Sovjetisk gasvagn

När kriget var tilländalupet i maj 1945 var Petro Grigorenko, som ännu ej var 40 år gammal, en dekorerad krigshjälte. De betänkligheter han vid krigets inledningsfas hade hyst gentemot Stalin hade blåst bort. "För mig", erkänner han i memoarerna, "var Stalin återigen den 'store ofelbare ledaren' och den 'briljante militärbefälhavaren'. Jag glömde bort de dumma misstagen och brotten, eller också såg jag dem i ett nytt ljus, som manifestationer av Stalins briljans." (sidan 200)

Grigorenkos krigstida tjänstgöring hade varken saknat kontroverser med överordnade eller faromoment. I det stora hela hade han emellertid klarat sig med bravur; ett skadat ben var den enda kroppsliga skavanken, och en lysande militär karriär tycktes ligga framför honom. Det var också med entusiasm och ett brinnande engagemang han tog sin an de arbetsuppgifter som förestod. De flesta officerskolleger sökte sig till någon aktiv befälspostering i det vidsträckta sovjetimperiet, men den

General Grigorenko ses här sittande till höger under en manöver med sovjetiska Femte armén 1963, året innan han greps.

intellektuellt inriktade Grigorenko valde att enrollera sig som lärare vid den ansedda Frunze-akademien i Moskva. Där inledde han den 8 december 1945 en tjänstgöring som skulle vara i 16 år; Grigorenko blev omsider chef för avdelningen för cybernetik.

I Moskva lärde Grigorenko känna en man vid namn Vasilij Ivanovitj Teslja, en självständig intellektuell som likt otaliga andra fängslats under Stalins terrorvälde, men ändå fortsatte att vara den kommunistiska ideologin trogen. Det var Teslja som fick Grigorenko att kritiskt börja analysera Lenins teoretiska arv, en utveckling som skulle komma att föra Grigorenko till dissidentrörelsen. Han höll länge fast vid någon sorts grundläggande leninism, men till sist tvingades han inse att också Stalin – vars verkliga natur Grigorenko snart insåg – hämtade sin viktigaste inspiration från Lenins idéer och praktiska exempel. Det var ju Lenin och inte Stalin som först satte terrorn i system som ett nödvändigt led i den politiska kampen.

Under den tid Teslja var chef för ett statligt jordbruk kom han och Grigorenko att samtala om krigets grymheter och bland annat de gasvagnar, som de tyska nationalsocialisterna hade använt sig av i ett stadium av judeutrotningen. Teslja kunde för den alltmer häpne Grigorenko berätta, att det faktiskt var Stalins sovjetrike som hade uppfunnit gasvagnen i syfte att likvidera "kulaker" (enligt kommunistpropagandan förmögna bönder). Under sin tid i ett av Stalins fängelser i Omsk hade Teslja sett, hur fångar från den så kallade kulakflygeln

vid fängelset med hugg och slag föstes in i en "Svarta Maja" (en sorts skåpbil avsedd för polisärra/militära ändamål) för att en stund senare tas ut i form av lik – i samband därmed vällde en tjock, svart rök ut ur fordonet.

Sparkades ur armén

Grigorenkos tillvaro som oliktankande började med Moskvas Lenin-distrikts partikongress i september 1961, till vilken Grigorenko var utsedd som delegat representerande Frunze-akademien. Efter att under en längre tid ha blivit alltmer kritiskt inställd till sovjetkommunismen beslöt sig Grigorenko för att anmäla sig som talare. Han höll ett vida uppmärksammat anförande på ett djärvt sätt gjorde upp räkningen med sentida korruption och maktmissbruk – företeelser han såg som en återgång till stalinismens oskick – och pläderade för ett återvändande till vad han främst av taktiska skäl presenterade som en oförfalskad, obyråkratisk leninism.

Talet ådrog sig till och med partibossen Nikita Chrusjtjovs synnerliga vrede. Grigorenkos ställningstagande medförde att han sparkades ut ur Frunze-akademien och förpassades från Moskva. Dock fick han ännu en nådatid inom armén och erbjöds tre alternativa tjänsteposter, samtliga mycket långt från huvudstaden. Han valde en postering som chef för den operationella grenen av arméstaben i Ussurijsk, som ligger i den sydöstra delen av Sibirien strax norr om Vladivostok nära gränserna till Nordkorea respektive Manchuriet.

Tidigt i januari 1962 fick Grigorenko en order som gjorde honom till chef för den operationella grenen av Femte armén. Så kom det sig att han återvände till det sovjetiska Fjärran östern, där han tjänstgjort i början av sin karriär. Grigorenko skriver om sin avfärd i sin memoarbok:

"Nu gick jag i exil, men ödets nycker är underliga. Oväntat nog vändes en bestraffad generals avresa till en triumf. Vid stationen började högre officerare komma fram till min järnvägsvagn..." (sidan 260) Till slut hade en rätt stor grupp människor samlats vid stationen i Moskva för att bjuda generalmajor Petro Grigorenko avsked. "Nikita [Chrusjtjov] kommer inte att förlåta dig för det här", anmärkte Grigorenkos klarsynta hustru Zinaida.

Grigorenko arbetade hårt i Ussurijsk för att omorganisera sin enhet i överensstämmelse med de cybernetiska forskningsrön han tagit fram vid Frunze-akademien. Ändå hade han nu insett att det fanns viktigare saker än yrkeskarriären att tänka på. Följaktligen beslöt sig Grigorenko för att engagera sig i det politiska reformarbete han ansåg vara nödvändigt och började därför skriva brev till olika makthavare och författa texter till flygblad. Med den kunskap om sovjetmakten vi har i dag vet vi, att utgången bara kunde bli en – Grigorenko förpassades 1964 ut ur den sovjetiska armén och degraderades till menig, samtidigt som han fräntogs alla sina militära utmärkelser.

Föll aldrig undan

Den 12 mars 1964 – 36 dagar efter det att Grigorenko gripits av den hemliga polisen KGB och förts till det ökända Lubjanka-fängelset i Moskva – fördes han i en "Svarta Maja" från Lubjanka till Serbskij-institutet för provtagning och undersökning an-

gående sitt mentala tillstånd. Sovjet hade vid denna tid börjat sätta i system att betrakta regimkritiker som sinnessjuka.

Det togs som ytterligare intäkt för sinnessjukdom att Grigorenko våren 1964 förutspådde diktatorn Chrusjtjovs fall hösten samma år; det kallades för "att profetera". När Chrusjtjov mycket riktigt störtades av trojkan Brezjnev-Kosygin-Podgornij på hösten förundrades naturligtvis institutledningen över Grigorenkos träffsäkra förutsägelse, om vilken generalen skriver i *Memoirs*:

"Trots det faktum att han var den enda mänskliga varelsen i hela den post-stalinistiska ledargalaxen, hade Nikita inte folkets stöd. Hans öde, kunde man säga, hade redan beseglats. Den enda frågan var när han skulle bli avlägsnad, och den bästa tiden var hösten – efter skörden. Om det blev en god skörd skulle tillgångarna bli rikare och de nya härskarna skulle ta åt sig äran för förändringarna. Om skörden blev dålig, skulle de skylla det på Chrusjtjovs libertarianism." (sidan 289)

Den 19 april 1964 hade en sovjetisk expertpanel kommit fram till att Grigorenko var mentalt sjuk. Han förpassades först till Lefortovo-fängelset och sattes i cell nummer 25. Grigorenko misströstade dock inte – tvärtom: "Tiden jag tillbringade i Lefortovo-fängelset, från den 20 april till den 14 augusti 1964, var en tid av andlig pånyttfödelse och intensiv befrielse från kommunistiska vanor och idéer." (sidorna 292-293) Under tiden i Lefortovo blev Grigorenko övertygad om, att det existerade en i hemlighet utarbetad plan i syfte att förvandla oliktankande i det sovjetiska systemet till dårar.

I fängelset lärde Grigorenko bland andra fångar känna Aljosja Dobrovolskij, vilken senare kom att introducera honom

för framträdande dissidenter såsom Vladimir Bukovskij, Aleksandr Ginzburg och Jurij Galanskov; Dobrovolskij klarade emellertid i längden inte av den enorma press sovjetmyndigheterna utsatte honom för utan bröt samman och gav falska vittnesbörd avseende Ginzburg och Galanskov i utbyte mot mildare behandling för egen del. Galanskov dog i arbetsläger 1973 till följd av en illa behandlad magsjukdom.

Men Petro Grigorenko överlevde och föll heller aldrig undan trots mer än fem år i olika fängelser och på kliniker. Till slut visade han sig vara starkare än systemet i det myndigheterna kände sig tvingade att för gott utspya honom till väst, vilket skedde i samband med ovannämnda vistelse i USA. Men de särskilda mentalklinikerna för oliktankande fortsatte att misshandla människor:

"De speciella psykiatrihospitalen förstördes inte, i stället växte deras antal. Utöver de i Kazan och Leningrad öppnades andra i Sytjovka, Tjernjachovsk, Orjol, Dnjepropetrovsk, Smolensk, Alma-Ata och Blagovesjtjensk, och avdelningar för tvångsbehandling öppnades i alla psykiatri-sjukhus i provinserna." (sidan 320)

Samlad kampanj

Petro Grigorenkos tid som aktivist i dissidentrörelsen sammanföll med en intensifierad sovjetisk kampanj för att under den reaktionära Bresjnev-regimen – det ofta missbrukade ordet "reaktionär" är här verkligen på sin plats eftersom regimen strävade efter att återinföra rent stalinistiska metoder – om möjligt krossa dissidentrörelsen. KGB genomförde under denna tid sin största samlade kampanj mot medborgarrättskämpar sedan Stalins dagar och slog till på en rad platser över hela det väldiga sovjetriket. Kommunistregimen hade vissa initiala framgångar, som när historikern Pjotr Jakir greps i juni 1972 och jämte Viktor Krasin begynte ange och ta avstånd från dissidentkolleger i utbyte mot mildare behandling. Också medborgarrättsaktivisterna i Ukraina utsattes under 70-talets början för hård behandling.

I dag vet vi emellertid hur det slutligen gick för Sovjetunionen. Dess till det yttre imponerande förtrycksapparat förmådde i längden inte rå på de humanitära och religiösa ideal (Grigorenko återvände till den ortodoxa tron) som inspirerade de modiga människor som kallades oliktankande.

Petro och Zinaida
Grigorenko i USA
1979.

Han var den sanne kommunisten

Genom strömmar av blod tog han sig fram till makten, Ivan Alexandrovitj Serov, människoföraktets symbol och Stalins specielle gunstling, sedermera också medlem av Stalins personliga sekretariat.

Den sovjetiske säkerhetschefens beryktade karriär har satt outplånliga blodspår i historien. Hans makabra meritlista förvisade under decennier obevekligt allt tal om "fredlig samexistens" till de grovt oansständiga lögnernas värld. När vi ser bilden av den sovjetryske generalöversten Ivan Serov tona fram, skall vi också komma ihåg att alla mördade eller deporterade människor under hans blodbesudlade händer var varelser som oss själva – inga skuggfigurer i ett rike som inte angår oss!

Serov blev kommunist vid 17 års ålder. Han ville bli militär och försökte en tid i Röda Armén. Men han var liten – bara 1,60 meter lång – och intrigant och fick snabbt

förflyttning till inrikesministeriets specialavdelning. Idogt intigerande gjorde honom till chef för Ukrainas hemliga polis. Här vann han snabb berömmelse genom deportationer av protesterande bönder; en utrensningssaktion som förresten skedde i fullt samförstånd med den gemytliga partisekreteraren Nikita Chrusjtjov, då för tiden ledare för Ukraina-partiet.

Massmordet i Katyn

Stalin ansåg snart den lille mannen lovande. Diktatorn avskydde högresta män – själv var han mycket kortvuxen – men Serov var liten i allt utom blodtörst och fanatism och fick ett viktigt uppdrag i inbördeskrigets Spanien, där han samarbetade med bland andra Goumulka och Tito.

1939 tågade han med de ryska arméerna in i Polen. Namnet ändrades till "general Malinov", men metoderna var de gamla beprövade. 1,5 miljoner polacker deporterades eller mördades. Därbland fanns de 4 000 officerare som föstes samman i

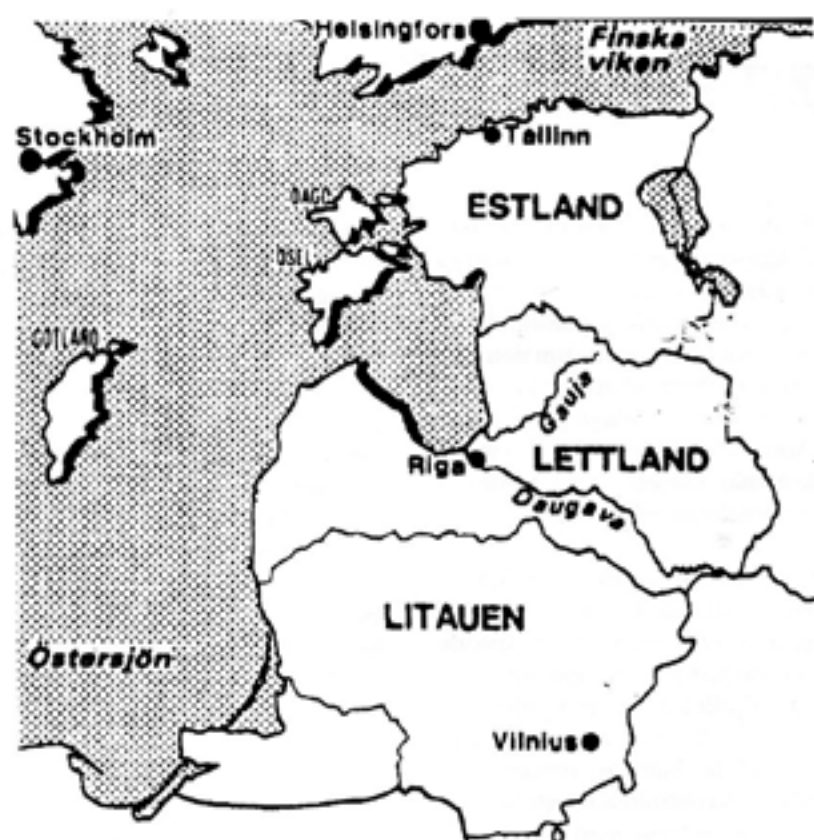
Katynskogen och slaktades – ett massmord som till en början skyldes på tyskarna, men som senare konstaterades vara Serovs verk. Flera av dagens namnkunniga svenska vänsterpartister hörde till dem som i det absolut längsta vidhöll den gamla versionen. Men det är inte så konstigt, det är samma vänsterpartister som i dag månar om att nationalsocialisternas brott under Andra världskriget skall avslöjas men att inget skall sägas om kommunismens...

Den rastlöse, kallt leende Serov for i alla fall tillbaka till Moskva och inriktade sin energi på baltstaterna som just fallit. 1940 undertecknade han "Order 001223" om deportation och mord av en miljon balter. "Arresteringarna", hette det, "bör ske i gryningen. Familjen bör samlas i samma rum, få klä på sig och packa det nödvändigaste. På stationen skall man och hustru skiljas åt (för att aldrig mer åter ses) under förevändning att läkarundersökning skall ske på olika platser. Tågen bör bevakas väl."

Aktstycket gav dåvarande säkerhetskommissarien en Leninorden.

En plats som var hemtam för den energiske, kallt leende Ivan Alexandrovitj Serov, en av de mest pålitliga mördarna åt Stalin – det gamla KGB-högkvarteret vid Dzerzjinskij-torget i Moskva.

1940 gav Ivan A. Serov order om mord och deportation av en miljon balter.

Blodigt mellanspel

Polen hade fallit helt i kommunisternas händer. Serov handlade snabbt. 200 000 av motståndsmännen lockades ge sig till känna. De deporterades eller sköts. 16 medlemmar av polska exilregeringen i London, som kommit till Warszawa, fängslades och sändes till Moskva.

Ett nytt kort och blodigt mellanspel i hemlandet, provinserna Krim och Kaukasus, huvuduppgift deportering, gav orden Sovjetunionens hjälte och Stalins stora bevägenhet. Serov hastade vidare till Berlin. Han kidnappade vetenskapsmän – i all synnerhet atomforskare och robot-specialister – och verkställde utrensning. Tvångsarbetare "rekryterades".

1952 kom tredje Leninorden som belöning för en annan arbetskraftsansaffningskampanj – till de jättelika byggnadsprojekt som offentliggjordes 1950. De så kallade skådeprocesserna i satellitländerna ansågs också meriterande.

Så dog Stalin och maktstriden i Kreml blossade ut i full intensitet. Dåvarande MVD-chefen Lavrentij Berija skrämde de andra ledarspiranterna med en alltför öppen maktdemonstration: han måste dö. Exekutor: Serov.

"Res hem, mördare!"

De olika säkerhetsorganisationerna slogs samman till en. Chef: Serov. Första uppgiften var att systematiskt låta arkebusera alla förutvarande nyckelpersoner. Två dagar efter den siste konkurrentens fränfalle fick Serov Arbetets röda banér, Sovjetunionens högsta orden. Siste konkurrenten – det var Abakumov, Raoul Wallenbergs mördare (ja, jag är övertygad om att det var Abakumov som mördade Wallenberg)!

Efter det blev Serov oskiljaktig – förutom kortare terroruppdrag, bland annat i Budapest – från Bulganin och Chrusjtjov. Han väckte kort därefter stor uppståndelse i London ("Res hem, mördare!" skrev tidningarna) och visade sin totala illusionslöshet under det som kom att benämnas "blomsterturnén" i Indien och Burma, där han beordrade agenter att med mindetektorer genomsöka åskådarna.

Serovs personlighet var länge okänd i västerlandet. Ingen diplomat kom i kontakt med honom. Han uppfattades, på isande avstånd, som symbol för det omänskliga: en man utan vänner, utan mänskliga begärelser som vin, kvinnor eller sång, utan känslor. Hans leende var glädjefullt, hans dag fylld av arbete med

planering av repressalier, deporteringar, skåderättgångar och mord.

Ivan Serov var en psykologisk gåta. Men han är också den mest fulländade exponenten för det kommunistiska systemet. Ett system som tillåter människor att utveckla sin abnormitet i omhulad frihet; ett system som belönar mord med ordnar; ett system som söker dölja blodflickar i floder av nytt blod; ett system som dödar den ärlige och sanne, men befördrar den misstänksamme och sjuke.

Ivan Alexandrovitj Serov var först och sist den sanne kommunisten.

När Stalin fick hjälp

Efter Andra världskrigets slut fick sovjetmyndigheterna hjälp av de allierade västmakterna att deportera krigsfångar som fallit i allierade händer. Sammanlagt skickades på detta sätt över två miljoner ryssar och andra nationaliteter såsom kosacker och tyskar till Stalins rike. Här behövde således inte Ivan Serov bloda ner sina händer.

Under kriget valde miljoner ryssar som var trötta på det kommunistiska skräckväldet att ansluta sig till tyskarna. Det mest kända exemplet är de som gick med general Vlasov. Men det var inte bara medvetna överlöpare som hamnade hos tyskarna – detsamma gällde ett stort antal oskyldiga kvinnor och barn. Ryssarna gjorde ingen skillnad utan insisterade på att alla som på något sätt kunde knytas till Sovjetunionen och som påträffats i tyska händer vid krigsslutet skulle skickas till Sovjet – även om de aldrig satt sin fot i Sovjetunionen!

Om detta handlar boken *The Last Secret* av Nicholas Bethell (1974). Förutsättningen för deportationerna från Europa och USA till Sovjet var Jalta-överenskommelsen mellan Sovjet, England och USA 1945. London och Washington ville inte stöta sig med Stalin utan gick villigt med på hans krav att få lägga beslag på krigsfångarna. Det skulle de senare komma att ångra, ty hjärtskärande och blodiga scener utspelades i exempelvis Draudalen och Linz i Österrike/Tyskland när män, kvinnor och barn kämpade för sina liv för att undgå deportering och död eller misshandel i Stalins läger och fångelser.

Överlämnandet av balterna och tyskarna i Sverige 1946 var bara en svag återglans av de massiva tragedierna på andra håll.

Tommy Hansson

Militärkuppen i Chile 1973

Mytbildningen om kuppen i Chile är omfattande. Den allra första artikeln i det allra första numret av *Contra* tecknade bakgrunden till kuppen i Chile. När artikeln skrevs hade det gått drygt ett år sedan kuppen och händelserna var mer klara för dåtidens läsare än för dagens. Låt oss därför innan vi återger artikeln i sin helhet kort rekapitulera bakgrunden.

Chile var sedan länge ett välutvecklat industriland. Landet hade en någorlunda stabil demokrati och demokratiskt valda presidenter hade efterträtt varandra sedan 1932. Det skilde Chile på ett fördelaktigt sätt från resten av Latinamerika. Väljarkåren var delad på tre ungefär lika stora delar. Om ingen kandidat fick majoritet i presidentvalet skulle kongressen välja mellan de två främsta. Traditionen föreskrev att den som fått flest röster skulle väljas. I presidentvalet 1970 fick marxisten Salvador Allende 36 procent av rösterna, medan tvåan, nationalistpartiets Jorge Alessandri fick 35 procent. Kristdemokraternas kandidat fick 29 procent. Kristdemokraterna valde att stödja Allende i den avgörande omröstningen, något som de och chilenerna bittert fick ångra. En radikal marxistisk ekonomisk politik ruinerade det välmående Chile

på mindre än två år. Och det tog inte mycket längre innan Chiles fyrtioåriga demokrati störtades, som en direkt följd av Allendes marxistiska politik. Såväl den chilenska kongressen som den chilenska Högsta Domstolen förklarade att Allendes regim var olaglig och överskred sina befogenheter. Chile var en demokrati när Allende valdes. Chile var inte en demokrati när Allende störtades.

När Allende störtades fick kupp-männen genast stöd från de demokratiska oppositionspartierna. De trodde att demokratin skulle återupprättas och att fria val skulle kunna genomföras. Så blev det inte. Mindre än ett år efter kuppen stod det klart att juntan, med annat innehåll i politiken, skulle behålla den de facto-diktatur som skapats av Allende. Det var i det läget som följande artikel publicerades i *Progressiv Information*.

Det är mer än ett år sedan kuppen i Chile då president Salvador Allende störtades. Kuppen hälsades med tillfredsställelse av många chilener. Chiles två största politiska partier kristdemokraterna och nationalisterna uttalade sitt stöd och hoppades att demokratin skulle återupprättas efter det att Salvador Allendes de facto-diktatur

hade fallit. Så blev inte fallet och ledarna för de två stora partierna har haft anledning att ångra sina förhastade uttalanden till stöd för juntan. Men inget har förändrats vad beträffar bakgrunden till kuppen. Vad var det som gjorde att företrädare för de partier som i presidentvalet 1970 fick nära två tredjedelar av det chilenska folkets röster kunde uttala sitt stöd för kuppen? Vad var det som vi aldrig fick höra talas om i svenska massmedia?

Vi ska här försöka ge en bakgrund till kuppen. Vi ska understryka att det är en bakgrundsteckning som behandlar förspellet till kuppen. Vi har i denna artikel inga ambitioner att behandla utvecklingen efter juntans maktövertagande.

Det mest överraskande med kuppen i Chile var kanske att den mötte ett så obetydligt väpnat och organiserat motstånd. Visserligen förekom en del strider kring några fabriker och kring Santiagos tekniska högskola under kuppdagen och en del guerillaverksamhet i södra Chile strax efter kuppen. Men den marxistiska vänstern var helt oförmögen att förverkliga sitt tidigare hot att "mobilisera arbetarna" för att förhindra kuppen.

Trots de stora vapenbeslag som gjorts av juntan hos olika vänsterextremistiska grupper och trots att man räknar med att tre fjärdedelar av alla vapen som fanns fortfarande

Contra tjugofem år

I december 1999 fyller *Contra* 25 år. En aktningvärd ålder för en icke-konformistisk tidskrift som högaktningfullt struntar i vad som är "politiskt korrekt". Vi har vid en genomgång av Kungliga Bibliotekets tidskriftsregister hittat tidskriften *Obs!* som utgavs mellan 1944 och 1955, *Argument för Frihet och Rätt* som utgavs mellan 1965 och 1979, tidskriften *Operation Sverige* (senare *Operation Skandinavien*) som gavs ut mellan 1969 och 1984 med något enstaka nummer fram till 1989. Vidare kom det lilla bladet "1984" ut

under åren 1974-1979. Tidskriften *Origo* var kanske det mest påkostade försöket i genren, men den finns märkligt nog inte i Kungliga Bibliotekets register, men *Contra*'s redaktion har i sina samlingar utgåvor från åren 1967-1970.

Contra's första nummer utgavs i december 1974. Sedan har det blivit ytterligare 147 utgåvor. Och fler lär följa. Genom att nu fylla tjugofem slår vi alla de andra härnämnda tidskrifterna. Ingen har överlevt så länge

Vi ska fira jubileet med att i sin helhet

återge en artikel ur det första numret av *Contra* (eller "*Progressiv Information*" som de tre första numren hette). Naturligtvis är det en kontroversiell artikel. Fattas bara annat. Men också en artikel som ger mycket att tänka på. Vet Du varför media ofta än idag brukar skriva "den folkvalde presidenten Salvador Allende" när hans namn kommer på tal och inte den "demokratiska presidenten"? Svaret är ett sätt att säga sanningen, men inte hela sanningen, en närmare förklaring får Du i artikeln.

ande finns kvar i olika hemliga gömmor, så har man inte kunnat organisera något effektivt motstånd från dessa grupper. Och då är att märka att endast ett fåtal av vänsterns ledare har varit gripna under någon längre tid. Detta är åtminstone en antydning om att chilenerna hade fått nog av Allende.

Det finns dokument som bevisar att det fanns långt framskridna planer på en vänsterkupp (!) strax innan juntans maktövertagande. Kuppen skulle börja med mord på vissa ledande officerare och borgerliga politiker den 17 september 1973 (juntan tog makten den 11 september). Det var grupper inom Allende-regimen som planerade kuppen för att "fullborda" revolutionen. Det skall emellertid sägas att det inte är helt klarlagt om Allende skulle vara en chilensk Kerenskij eller en chilensk Lenin. Mycket tyder dock på det senare. En marinofficer som avslöjade marxistiska planer på myteri i flottan i augusti 1973 hävdar att en av ledarna bakom dessa myteriplaner under förhör medgett att han själv träffat Allende i Santiago tillsammans med socialistledaren Carlos Almirante.

Stora mängder vapen återfanns i Allendes privata residens, dels vid Avenida Tomas Moro och dels i El Canaveral vid Andernas fot. I det senare residenset tränades Allendes privata vakt av kubanska instruktörer. Det skall tilläggas att ingen tidigare politisk ledare i Chile skaffat sig en privat armé av den typ som Allende byggde upp.

Under de sista veckorna spelade Allende ett högt spel. Den 29 augusti hade han ett sammanträffande med amiralerna Merino och Huidobro, i sitt hus i Santiago. Han förklarade för amiralerna att det som upptäckts i Valparaiso (myteriplanerna) bara var en tiondel av vad kommunisterna och vänstergruppen MIR sysslade med. Allende avslöjade att han "förklarat krig mot flottan".

Det är helt klarlagt att medlemmar i Allendes parti Unidad Popular liksom ett flertal marxist-kontrollerade myndigheter aktivt arbetade för en vänsterkupp.

Under dessa gruppers överinseende organiserades arbetare i Santiagos förstäder militärt. Ett exempel: Fansa, ett företag som tillverkade kylskåp, hade gjorts till kommunikationscentrum för "arbetarbrigader" i en del av Santiagos förorter. På fabriken fanns både telex och kommuni-

kationsradio installerade för kontakter med andra anläggningar. Allendes syster Laura, socialistisk riksdagsman, hade deltagit aktivt i den organisation som ordnade med en ockupation av hela anläggningen i mars 1972. Hennes svärson Jorge Chadwick utsågs till direktör för fabriken efter ockupationen. Enligt nu frisläppta siffror användes under perioden februari till juli 1973 242.000 av sammanlagt 865.000 tillgängliga arbetstimmar till olika politiska möten. I ett annat företag i närheten, Madoco, byggdes gaffeltruckar om till "tanks" genom att de försågs med pansarplåt och kulsprutor - detta skedde under extra nattskift i fabriken.

Det här var inga udda exempel. Utan exempel tagna från en lång rad liknande tilldragelser. Vapenproduktion och "arbetarbrigader" byggdes upp i de flesta statskontrollerade fabriker som ett första steg i ett definitivt maktövertagande för marxisterna. Pengar kom direkt från de statskontrollerade industrierna och från hemliga anslag från olika departement, till exempel utrikesdepartementet, som hade hemliga anslag på mer än 4 milj kr i månaden. Sysselsättning för lärlingar i guerillateknik ordnades också av statliga myndigheter som Cormu, verket för kommunala arbeten, som ökade sin arbetsstyrka från 200 till 12.000 under Allendes period vid makten.

Utlänningar spelade en viktig roll då det gällde utbildningen av chilenska revolutionärer. Tupamaros från Uruguay hade tillgång till en bas i norra Chile. Kubanerna hade ännu större inflytande. De utbildade Allendes privata vakt. Luis Fernandez de Ona, en av männen som organiserade Che Guevaras kampanj i Bolivia, gifte sig med Allendes dotter Beatriz och hade sitt kontor i Monedapalatset (presidentpalatset).

Det fanns betydligt mer än "självförsvaret" bakom allt detta. Planerna på myteri ombord på kryssaren Latorre (före detta Göta Lejon, Sveriges sista kryssare såldes begagnad till Chile) och jagaren Blanco Encalada innefattade mord på vakthavande officerare, bombardemang av kustbefästningar och till slut en vädjan till regeringen att upplösa kongressen och gripa den fullständiga makten. Socialistledaren Altamirano medgav att de sammanträffat med de planerade myterierna. Det är dessutom helt klarlagt att det fanns planer på mord även inom de andra gre-

narna av krigsmakten. Det har funnits detaljerade listor på vilka som skulle avrättas efter ett fullständigt maktövertagande.

Det bör ha framstått klart för de militära ledarna i landet att de skulle krossas om de inte handlade först. Dessutom krävde oppositionsledarna (som fått stöd av majoriteten av det chilenska folket i alla val som hållits sedan det presidentval vid vilket Allende valdes med 36 procent av rösterna) att militären skulle ingripa mot Allendes systematiska brott mot den chilenska konstitutionen. Det var detta som utlöste kuppen den 11 september 1973.

Men det fanns mycket mer dolt bakom de utlösande faktorerna. Det var många års hänsynslöst maktutövande från Allendes sida som skapade den grund som möjliggjorde kuppen i september 1973. Kristdemokraterna, som var tungan på vägen, förklarade 1970 att de skulle stödja Allende så länge han höll sig inom författningens ramar. 1973 hade Allende gått så långt i sina överdrifter och i sitt maktmissbruk att det chilenska parlamentet med kristdemokraternas stöd uttalade sitt fördömande av Allende och förklarade att han systematiskt brutit mot författningens föreskrifter.

Men redan i sitt installationstal visade Allende att han inte var kompromissernas man, han förklarade rakt på sak att han "inte var alla chilenaers president". Nej, förklarade han vidare, som president skulle han aktivt delta i "klasskampen". Att han inte var alla chilenaers president framgår ju om inte annat av att 64 procent röstade mot honom i de allmänna valen.

I början var Allendes politik framgångsrik, även om den innehöll fröet till den kommande katastrofen. Produktionen steg med en takt av 5-10 procent per år och levnadsstandarden steg. Den politiska oppositionen hade frihet att arbeta som den ville. Situationen ändrades markant ungefär ett år efter Allendes makttillträde.

I juni 1971 mördades kristdemokraten och före detta inrikesministern Edmundo Perez Zujovic, av extremister som frisläppts från fängelse av Allende. Ungefär samtidigt började högern i nationalistpartiet samarbeta med kristdemokraterna. Allendes koalition försvagades genom att 7 av 19 medlemmar i det radikala partiets riksdagsgrupp lämnade partiet i protest mot koalitionen marxistiska inriktning.

Under sommaren 1971 hade kristdemokraterna stött ett förslag från reger-

ingen om nationalisering av kopparindustrin, men i oktober samma år ansåg kristdemokraterna att regeringen gått för långt då det gällde att utan stöd i parlamentet nationalisera företag. Oppositionen drev igenom ett lagförslag som innebar att allt samhällsligt övertagande av företag måste ske i överensstämmelse med kongressens beslut i varje enskilt fall.

Allende vägrade att finna sig i den nya lagen, vilket innebar att kristdemokraterna utvidgade sitt samarbete med nationalisterna. Oppositionen började gemensamt ta itu med maktmissbruk och korruption i Allendes förvaltning. Minister efter minister ställdes inför riks rätt för att de brutit mot landets lagar (eller för att de vägrat att genomföra vad som lagligen beslutats).

Demonstrationer mot regeringen blev allt vanligare allteftersom den ekonomiska krisen tilltog. Följderna av Allendes ekonomiska politik började visa sig sent 1971. Højningen av produktion och levnadsstandard var mycket ihålig. De hade skett genom att man börjat "äta" upp Chiles stora valutareserv på 400 miljoner dollar. Om man äter upp sina sparpengar kan man naturligtvis höja levnadsstandarden under en period, men uppvaknandet blir bittert när pengarna är slut. Det tog bara ett drygt år innan Chiles hela valutareserv var slut. Detta fick naturligtvis till följd att internationella långgivare som till exempel Världsbanken inte längre kunde låna ut pengar till Chile. Det fanns ju inga säkerheter och den ekonomiska politiken var helt ansvarslös. I december 1971 uppstod varubrist på allt fler områden, även på livsmedelsområdet. Varor kunde inte längre importeras och genom regeringens politik att genomföra prisstopp och samtidigt genomdriva löneförhöjningar blev fortsatt verksamhet omöjlig för många privata företag, medan de statliga företagen drevs vidare med rekordförluster. (De privata företag som av dessa skäl tvingades till driftsnedläggning eller driftsinskränkning konfiskerades i viss utsträckning av staten, i strid mot det beslut som fattats av parlamentet).

När valutareserven nått botten fanns det inte längre resurser att finansiera de stora statsutgifterna. Överskottet i statens utgifter ledde till en våldsam inflation. I september nådde inflationen upp till en årtakt på 100%, i april 1973 hade man nått upp till 200% per år och i augusti 1973, månaden innan kuppen, var inflationen

över 300% per år, priserna hade alltså fyrdubblats på ett år.

Samtidigt avslöjades nya skandaler inom regeringen. Inrikesministern avsattes efter att ha importerat vapen från Kuba – på importdeklarationerna hävdade han att det var "konstföremål" (tullen hindrades att undersöka sändningarna). Högsta domstolen klandrade justitieministern för att denne inte lät effektuera domstolsbeslut.

I oktober 1972 började de politiska strejkerna – den första genomförd av åkarnas fackförbund (åkarna – som ägde en eller två lastbilar var – fördömdes i Allendes propaganda som kapitalister). Åkarna protesterade mot den ekonomiska politiken och särskilt mot att det nybildade statliga åkeriet fick förtur till alla importerade reservdelar, vilket innebar att många smååkare inte kunde fortsätta sin verksamhet, eller fick inställa den under långa perioder. Snart anslöt sig även andra grupper till strejken – taxichaufförer, butiksägare, lärare, sjuksköterskor, piloter och bönder. Men Allende utnyttjade situationen för att ytterligare fördjupa missnöjet. När industrier fick stänga på grund av avsaknaden av transporter konfiskerades de av staten.

Under 1972 utvecklades också livsmedelssituationen negativt. Den svarta marknaden blev för många enda sättet att komma över livsmedel i det priskontrollerade distributionssystemet. Priserna på den svarta marknaden låg många gånger högre än på den officiella marknaden, där det inte fanns några varor att köpa.

I samband med valen i mars 1973 anklagades Allendes koalitionspartier för ett omfattande valfusk. Flera hundra tusen icke existerande personer avgav sina röster – antagligen för Allende. Trots detta fick oppositionen en stor majoritet – 56 procent.

Kristdemokraterna skaffade sig vidare kontrollen över stora fackföreningar, över studentkåren i Santiago och en rad andra viktiga organisationer. Detta hindrade inte att president Allende fortsatte sin extremistiska politik i strid mot parlamentets beslut. Nationaliseringarna fortsatte och oppositionen förföljdes. En stor strid blossade upp om Chiles största pappersbruk, som föreslogs bli nationaliserat – detta skulle emellertid ha lett till att pressen som var frihetens sista utpost i Chile – skulle ha råkat helt i händerna på staten och Allendes koalition, eftersom denna skulle ha

kontrollerat papperstillförseln. Socialiseringen av detta pappersbruk uppsköts tills vidare men planerna fanns fortfarande aktuella vid kuppen.

Presidenten tog efter årsskiftet 1972/73 ingen hänsyn till kongressens beslut och högsta domstolen i Chile förklarade den 26 maj 1973: "...regeringens olagliga hållning... öppna och fortsatta brott mot domstolarnas beslut... som visar på en allvarlig kris i rättssystemet, pekar på ett snart sammanbrott av rättssamhället i Chile".

När kongressen beslutade att jord som exproprierades inom ramen för jordreformprogrammet skulle delas ut till bönderna utnyttjade Allende diverse kryphål i lagen för att genomdriva sina egna planer på kollektivjordbruk. När kongressens krav på denna punkt skärptes och när kongressen samtidigt krävde förbud mot expropriation av jordegendomar mindre än 40 hektar la presidenten in sitt veto, men försökte undvika att frågan löstes genom att vägra att agera efter de regler som gällde om presidenten la in sitt veto.

Den 26 juli 1973 började en ny åkeristrejk. Strejken fick allvarliga konsekvenser för regeringen. Strax efter det att åkeristrejken börjat avslöjades planer på en vänsterkupp inom flottan den 11 augusti och samtidigt försökte Allende utnämna sina hejdukar till viktiga militära poster.

Den 20 augusti upplöstes en demonstration mot militärens deltagande i Allenderegimen genom tårgasanfall mot den av huvudsakligen kvinnor bestående demonstrationen.

Kulmen på konflikten nåddes kanske den 21 augusti då det chilenska representanthuset i en resolution förklarade att Allende och hans ministrar var ansvariga för sammanbrottet av den konstitutionella och legala ordningen i landet. Resolutionen fastslog att Allende vid upprepade tillfällen handlat egenmäktigt utan kongressens godkännande, att ha vägrat att skriva under lagar som antagits av kongressen (och därigenom olagligt hindrat dem att träda ikraft). Resolutionen anklagade Allende för att vägra finna sig i domstols utslag, för att uppmuntra illegalt beslagtagande av egendom förföljelser mot oppositionen och arbetargrupper och för understöd av olagliga militära organisationer. Allendes styre stred enligt kongressens beslut mot "konstitutionen och republikens lagar".

BOK-NYTT

Ragnarök inställt

"Ragnarök, liksom domedagen, har alltid fascinerat människan. Dåskall äntligen rättvisa skipas. Fären skall skiljas från getterna" (sidan 9).

Så skriver Nils-Gösta Vannerberg i början av "Inledning" till sin bok *Ragnarök inställt* (184 sidor), vilken förvisso utgör ett välbehövligt motgift mot miljövästerns vanligaste domedagsprofetior och -profeter, av vilka de banbrytande var Rachel Carson, Paul Ehrlich, David Foreman och medlemmarna i Romklubben. Enligt Carson var jorden så förgiftad av alla onaturliga och förödande kemikalier att alla små fåglar snart skulle falla ner och dö – våren skulle framdeles bli tyst. Ehrlich ansåg 1968 att kampen mot världssvälten redan var förlorad och att USA före 1980 skulle få uppleva en hungerkatastrof. Foreman menade helt enkelt att människan var ett "misstag", ett slags cancersvult i naturen. Och enligt Romklubben skulle jordens resurser ödeläggas med vindens hastighet.

Dessa och andra domedagsprofetior ledde till att i västvärlden under de senaste decennierna uppstod en rad så kallade gröna eller "miljö"-partier och andra ekologiskt inriktade rörelser av typ Världsnaturfonden och Greenpeace, vilka attraherade talrika medlemmar och sympatisörer.

Nils-Gösta Vannerbergs budskap är dock att domedagsprofeterna har fel. "Nästa århundrade blir det bästa i mänsklighetens historia!" förkunnar författaren till och med i bokens baksidestext, och efter att ha tagit del av hela texten är man beredd att hålla med honom.

Nils-Gösta Vannerberg

RAG NÄ RÖK

INSTÄLLT

Vannerberg visar nämligen att miljöprofeterna tar fel eller i varje överdriver våldsamt på punkt efter punkt.

Ett av miljöaktivisternas vanligaste härskrin är, att "ozonskiktet sönderdelas", företrädesvis av de "kylskåpsgaserna" som kallas freoner och som inte minst har den egenskapen att de förmår skrämja slag på varje rättrogen miljöpartist. I själva verket har ozonskiktet undergått åtskilliga förändringar under årens lopp alldeles oberoende av och långt innan freonernas introduktion. Det är nog alldeles sant som Nils-Gösta Vannerberg framhåller: "...ett är säkert: freonernas uppdykande och försvinnande innebär inget hot mot mänskligheten" (sidan 103).

En annan av miljörelsens myter som Vannerberg inte aktar för rov att avslöja är den, att den industrialiserade världen – "de rika" – hotar jordens och därmed mänsklighetens överlevnad. Tvärtom, menar författaren, är det de fattiga (eller rättare: fattigdomen) som hotar arternas mångfald. Så här skriver Vannerberg om de i västliga media oerhört upphäussade nordamerikanska indianerna: "När de nordamerikanska indianerna, som ofta beskrivs som

enastående ekologiskt medvetna, kom över till Kanada och USA, gick de fram över faunan som en präriebrand. På några årtusenden försvann två tredjedelar av alla större däggdjur" (sidan 129).

Vidare, förklarar författaren, var det hungriga sjöman som utrotade dronten och fattiga fiskare som satte stopp för garfågeln.

När miljövästern skall peka på alternativ till den miljövänliga och mestadels säkra kärnkraften brukar de peka på sol- och vindkraft. Båda dessa energislag har visat sig utomordentligt ineffektiva när det gäller att producera större kvantiteter energi. "Vindproducerad el", konstaterar Vannerberg, "är ett attraktivt alternativ på ensigt belägna öar. För ett normalt land är det inget realistiskt alternativ till de konventionella lösningarna vatten-, kärn- och fossilenergi" (sidorna 149-150). Orsaken till att vindkraften med dess spöklika metallmonster ännu håller sig vid liv är gigantiska, offentliga subsidier.

Nils-Gösta Vannerberg har bland annat varit professor i kemi vid Chalmers tekniska högskola i Göteborg och forskningsdirektör vid Eka Nobel. Han höjer dessutom förnufts fana på ett lättfattligt och trevligt sätt mot miljöfanatikerna och deras aningslösa eftersägare. Uppgiften att vår världs utveckling går 16 miljarder år tillbaka i tiden (sidan 10) får väl skyllas på Tryckfelnisse; rätt uppgift torde vara omkring sex miljarder år.

För övrigt tycks boken vara utmärkt korrekturläst.

Tommy Hansson
Nils-Gösta Vannerberg: *Ragnarök inställt*. Timbro förlag. 184 sidor.

Mannen utan ansikte

Mannen utan ansikte skulle

kunna vara titeln på en detektivroman, men är i själva verket titeln på en mästerspions memoarer, vars innehåll överträffar dikten.

Mästerspionen, vars namn är Markus Wolf, var i 34 år chef för Östtysklands underrättelsetjänst, och under nästan hela den tiden visste ingen av konkurrenterna i väst vem han var. Därför kallades han "mannen utan ansikte".

Markus Wolf tillbringade sin ungdomstid i Sovjetunionen, dit hans familj hade flytt från Hitler-Tyskland eftersom fadern var jude och vänsterradikal. Efter krigsslutet återvände Markus Wolf till Tyskland, där han kontaktades av Walter Ulbricht som gav honom i uppdrag att skapa en underrättelsetjänst med huvudsaklig inriktning på Västtyskland. Wolf byggde upp en spionorganisation, vars agenter infiltrerade alla sektorer av den västtyska staten. Många av agenterna var västtyskar, som ägnade sig åt illegal verksamhet av ren socialistisk övertygelse.

Den av Wolf ledda spionorganisationen bestod av mellan 4 000 och 5 000 agenter. Det sammanlagda antalet anställda inom de olika avdelningarna av Ministerium für Staatssicherheit, känt under namnet *Stasi*, uppgick till inte mindre än 80 000 personer. Wolf medger det ofattbara i denna gigantiska underrättelsetjänst för en stat med 17 miljoner invånare.

Den största triumfen för Östtysklands underrättelsetjänst var när en av dess agenter, Günter Guillaume, utsågs till personlig assistent åt förbundskansler Willy Brandt. Från sin strategiska post kunde Guillaume bland annat vidarebefordra topphemlig information om NATO till sina uppdragsgivare i öst. Guillaume kunde också iakttaga, att Brandt hade ett icke ringa intresse för kvinnor. Som obotlig kvinnotjusare var Brandt ofta otrogen med

olika kvinnor.

När Guillaume till sist avslöjades, var den största spionskandalen i efterkrigstidens Tyskland ett faktum. Den 24 april 1974 arresterades Guillaume. Två veckor senare avgick Willy Brandt. Markus Wolf betraktar Östtysklands roll i störtandet av Willy Brandt som "vårt ditills största misslyckande". Han framhåller: "Vi varken önskade, planerade eller välkomnade hans politiska avgång".

Bokens författare har tilldelats epitetet "Europas framgångsrikaste spionchef". Vad han inte lyckades med var att infiltrera den israeliska underrettelsetjänsten. "Det fanns ett tryck på oss från Moskva att göra det", skriver Wolf.

Markus Wolf avslutar sina memoarer med att deklarerar, att han fortfarande tror på de socialistiska idealen. Han berättar, att när den östtyska diktaturen gick mot sin undergång hösten 1989, sprayade några ungdomar ordet "oskyldiga" över ett monument i Berlin föreställande Marx och Engels. Wolfs kommentar till ungdomarnas uppfattning är: "De hade rätt". Den tidigare spionchefens åsikt om Stalins brott är, att de inte var

det logiska resultatet av kommunistisk teori, utan en kränkning av kommunismen.

Påståenden om att kommunismens förbrytelser och kommunismens kollaps berodde på att de kommunistiska makthavarna avvek från den verkliga marxistiska läran, är välkända tongångar från dem som nu krampaktigt försöker att försvara den kommunistiska ideologin. Vad vi bevitnar är ingenting annat än en demonisk ideologis skrämmande förmåga att förblinda sina anhängare.

*David Stavenheim
Markus Wolf: Mannen utan
ansikte. ISBN 91-1-971412-2.
Norstedts.*

*Contra inbjöds jämte övriga
pressen till presskonferens med
Markus Wolf när boken presenterades. När Contra tackade ja
avlystes presskonferensen
snabbt och samtliga övriga
intresserade media fick ett privat
sammanträffande med Wolf.
Dock inte Contra.*

Efter folkhemmet

Rojas är docent i ekonomisk historia i Lund. Han är särskilt intresserad av utvecklingen av de ekonomiska krafterna och

förloppen. Också av svenskens särdrag och mentalitet. I boken gör han upp med folkhemmet. Svenskarna har under långa tider tagit sitt välstånd för givet. Vår framtidstro och vår tro på vår egen förmåga har skakats i grunden, efter ett kvartssekel av stagnation. Vart är Sverige på väg? Rojas är övertygad om att tillbakablickar på vårt samhälle och definition av arten av dess problem skulle vara av betydande värde. I sin bok söker han via historien vår nya väg framåt.

Författaren gör det intressanta påpekandet att det inte var "folkhemmet" som skapade det svenska välståndet. Sverige hade redan före Första världskriget den snabbaste tillväxten i västvärlden. Här ligger det svenska undret. Folkhemmet har sina rötter i 1300-talet. Den svenska välståndsrevolutionen inleddes åtskilliga år innan Per Albin Hansson tog upp termen "folkhem" (1921).

Rojas betonar starkt den enorma betydelsen av skiftesreformerna på 1700- och 1800-talen samt statens dådkraftiga satsning på utbildning och på järnvägar. Det var framförallt dessa initiativ som gav Sverige det stora ekonomiska lyftet.

Under tiden 1870 och hundra år framåt utvecklades Sverige snabbare än alla andra västländer. I dag är vi inte längre så förmögna, skriver Rojas, och då passar inte folkhemmet lika bra in i tiden, så som det gjorde på 1930-talet. Svenskarna har hamnat i en identitetskris som gör dem "lama". Vi måste få ett "medborgarsamhälle" – en civil revolution med individen, inte gruppen, i centrum med en återupprättad marknadsekonomi med personligt ansvar.

"Du kan inte ta ifrån individen hans val", säger Rojas. Men naturligtvis får ingen medborgare "under svåra omständigheter" lämnas åt sitt öde. Medmänsklig solidaritet måste alltid finnas, annars undermineras hela samhällsordningen.

I dag, menar Rojas, går Sverige mot strömmen och hamnar alltmer i bakvatten. På 18e plats i OECD-ligan, på väg mot den 19e. Sverige har nått vägs ände. Folkhemmets dagar är förbi. Bokens avslutningskapitel är "En agenda för Sveriges förnyelse", där socialt och personligt ansvar betonas.

*Arne Sundström
Mauricio Rojas: Efter folkhemmet. Timbro förlag.*

CONTRA

I 2000

I kommande nummer av Contra ska vi bland annat ta upp hur Vänsterpartiet är en samlingspunkt för allehanda brottslingar på skilda håll i landet. Vidare ska vi granska Storebrors nya befogenheter i övervakningen av svenskarna. Som vanligt dessutom notiser, insändare, bokrecensioner och mycket mer.

...kommer i februari